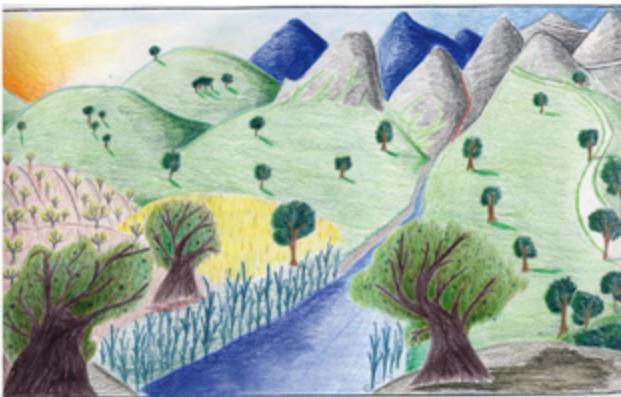
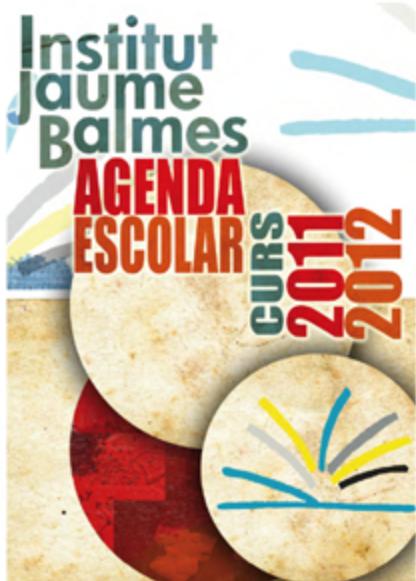

Premis
SANT JORDI
2011

Jaume Balmes
institut

PREMIS SANT JORDI 2011

INSTITUT JAUME BALMES

PPU
Barcelona, 2011

Institut Jaume Balmes

**Consorci d'Educació
de Barcelona**
Generalitat de Catalunya
Ajuntament de Barcelona

Pau Claris, 121 - 08009 Barcelona
Tel. 93 487 03 01 Fax 93 216 0411
<http://www.jaumebalmes.net>
e-mail: a801311@xtec.cat

Primera edició, abril 2011

Queden rigorosament prohibides, sense autorització escrita dels titulars del Copyright, sota les sancions establertes a les lleis, la reproducció parcial o total d'aquesta obra per qualsevol mitjà o procediment, compresos la reproducció i el tractament informàtic, i la distribució d'exemplars, mitjançant lloguer o préstecs públics.

© Institut Jaume Balmes

Producció: PPU, S.A.

Diputació, 213, 08011 Barcelona
Tel. 93 451 65 70 - Fax 93 452 10 05
www.publimrr.com - ppu@publimrr.com

ISBN: 846-71-688-2464-9

Dep. Legal: B-35318-2011

Coordinació: Albert Daví

Maquetació: Lluís Travé

Il·lustració de la coberta: Lluís Travé

Índex

Pròleg - reflexió	7
Relació de premis atorgats	8
Concurs literari de prosa catalana 1r Cicle d'ESO	
Primer premi: <i>L'escriptor de l'àpides</i>	13
Segon premi: <i>La cara fosca de la lluna</i>	17
Concurs literari de prosa castellana 1r Cicle d'ESO	
Primer premi: <i>¿Los sueños se hacen realidad?</i>	21
Segon premi: <i>El paseo de las trece calaveras</i>	23
Accèsit: <i>El baile que cambió mi vida</i>	25
Concurs literari de poesia catalana 1r Cicle d'ESO	
Primer premi: <i>Malson - Les formes impersonals del BOSC</i>	31
Segon premi: <i>Petit cirerer</i>	33
Concurs literari de poesia castellana 1r Cicle d'ESO	
Primer premi: <i>Riachuelo</i>	36
Segon premi: <i>Simplemente el deber</i>	37
Concurs de fotografia matemàtica 1r Cicle d'ESO	
Primer premi: <i>Geometria per trepitjar</i>	42
Accèsit: <i>Esfera vegetal</i>	43
Concurs literari de prosa catalana 2n Cicle d'ESO	
Primer premi: <i>Reflexions des d'un planeta de l'univers</i>	47
Segon premi: <i>Des del balcó</i>	51
Concurs literari de prosa castellana 2n Cicle d'ESO	
Desert	57
Concurs literari de poesia catalana 2n Cicle d'ESO	
Primer premi: <i>Sonet per a Sant Pol de Mar</i>	61
Segon premi: <i>Paisatge marí</i>	62
Concurs literari de poesia castellana 2n Cicle d'ESO	
Primer premi: <i>Un día cualquiera</i>	65
Segon premi: <i>Que te dejes amar</i>	66
Concurs de fotografia matemàtica 2n Cicle d'ESO	
Primer premi: <i>L'arc fuig</i>	69
Accèsit: <i>Vigilant el punt de fuga</i>	70

Concurs literari de prosa catalana Batxillerat

Primer premi:	<i>Hola, em dic Pau i crec que estic percut</i>	73
Primer premi:	<i>T'ho imagines?</i>	76
Segon premi:	<i>La flama que s'apagà</i>	79

Concurs literari de prosa castellana Batxillerat

Primer premi:	<i>El don</i>	85
Primer premi:	<i>Amor y honra</i>	89
Segon premi:	<i>Viaje en tren</i>	92
Segon premi:	<i>La sarabanda de G.F. Händel</i>	94

Concurs literari de poesia catalana Batxillerat

Primer premi:	<i>Dos sonets per a la Betty</i>	101
Segon premi:	<i>Aclariment per als qui em consideraven un model de despreocupació i de benaurança</i>	103

Concurs literari de poesia castellana Batxillerat

Primer premi:	<i>Yo a veces me pregunto ...</i>	106
Segon premi:	<i>Primavera</i>	107
Accèsit:	<i>El fin de toda obra</i>	108

Concurs de reflexió filosòfica Batxillerat

Primer premi:	<i>Sobre la moral conformista i la felicitat supèrflua</i>	110
Accèsit:	<i>Crítica al reduccionisme i al dogma de la ciència</i>	112

Jaume Balmes
Institut

Concurs de fotografia matemàtica Professorat

Primer premi:	<i>Sectors a la fresca</i>	117
---------------	----------------------------------	-----

Concurs de Disseny Gràfic

Primer premi:	<i>Disseny Agenda Escolar 2011-2012</i>	121
---------------	---	-----

II Concurs Interdisciplinari Llengues i Visual i Plàstica 1r Cicle d'ESO (CONLLEVIS)

Primer premi:	<i>Modalitat Llengua Catalana</i>	125
Primer Premi:	<i>Modalitat Llengua Castellana</i>	127

Pròleg - reflexió

Ens complau presentar, un any més, el recull dels treballs guardonats amb motiu de la celebració de la diada de Sant Jordi de 2011.

Aquesta diada és sens dubte la festa cívica i cultural més important del nostre país en la qual participa lliurement tota la ciutadania. És l'expressió d'una cultura integradora i de projecció cap al futur.

La quantitat i qualitat dels treballs presentats en els concursos d'en-guany ha estat magnífica, tant pel que fa a la creació literària com a la sensibilitat estètica, per la qual cosa la tasca dels respectius jurats ha estat laboriosa i difícil.

Em complau dir-vos que hem de felicitar-nos per la consolidació de tots els concursos proposats pels diferents departaments i l'èxit de participació en tots.

Us convidem a seguir-hi participant i aconseguint així que la festa de Sant Jordi continuï essent una de les festes més emblemàtiques del centre.

Jaume Balmes
Institut

Gràcies a tot l'alumnat i professorat que l'han fet possible.

Mireia Martínez i Tomé
Directora Institut Jaume Balmes

Barcelona, 23 d'abril de 2011

Relació de premis atorgats

Concurs literari de prosa catalana 1r Cicle d'ESO

- Primer premi: *L'escriptor de l'àpides*
de Joana Bosch (1r ESO C)
Segon premi: *La cara fosca de la lluna*
de Joan Martí (1r ESO A)

Concurs literari de prosa castellana 1r Cicle d'ESO

- Primer premi: *¿Los sueños se hacen realidad?*
de María Mújica (2n ESO A)
Segon premi: *El paseo de las trece calaveras*
d'Alex García (1r ESO A)
Accèsit: *El baile que cambió mi vida*
de Caterina Gilli (2n ESO B)

Concurs literari de poesia catalana 1r Cicle d'ESO

- Primer premi: *Malson - Les formes impersonals del BOSC*
d'Elisenda Passola (2n ESO C)
Segon premi: *Petit cirerer*
de Teo Gil (2n ESO B)

Concurs literari de poesia castellana 1r Cicle d'ESO

- Primer premi: *Riachuelo*
d'Elisenda Passola (2n ESO C)
Segon premi: *Simplemente el deber*
de Milena Milosevic (2n ESO A)
Accèsit: *Aracnofobia*
de Dria Terra (1r ESO A)

Concurs de fotografia matemàtica 1r Cicle d'ESO

- Primer premi: *Geometria per trepitjar*
de Mariona Piqué (2n ESO A)
Accèsit: *Esfera vegetal*
d'Emil Puig (1r ESO B)

Concurs literari de prosa catalana 2n Cicle d'ESO

- Primer premi: *Reflexions des d'un planeta de l'univers*
de Clara Agustí (3r ESO A)
Segon premi: *Des del balcó*

de Josep Cabré (3r ESO A)

Concurs literari de prosa castellana 2n Cicle d'ESO

Desert

Concurs literari de poesia catalana 2n Cicle d'ESO

- Primer premi: *Sonet per a Sant Pol de Mar*
d'Albert Torrebellat (3r ESO B)
- Segon premi: *Paisatge marí*
d'Enric Florit (3r ESO C)

Concurs literari de poesia castellana 2n Cicle d'ESO

- Primer premi: *Un dia cualquiera*
de Marta Balaguer (4t ESO B)
- Segon premi: *Que te dejes amar*
de Pol Panisello (4t ESO C)

Concurs de fotografia matemàtica 2n Cicle d'ESO

- Primer premi: *L'arc fuig*
de Borja García (3r ESO A)
- Accèsit: *Vigilant el punt de fuga*
de Josep Cabré (3r ESO A)

Jaume Balmes
Institut

Concurs literari de prosa catalana Batxillerat

- Primer premi: *Hola, em dic Pau i crec que estic perdot*
de Neus Rosell (2n Batxillerat A)
- Primer premi: *T'ho imagines?*
de Neus Rosell (2n Batxillerat A)
- Segon premi: *La flama que s'apagà*
de Marc Alabart (1r Batxillerat C)

Concurs literari de prosa castellana Batxillerat

- Primer premi: *El don*
de Leyla Ackech (2n Batxillerat A)
- Primer premi: *Amor y honra*
de Ismael Matamoros (2n Batxillerat A)
- Segon premi: *Viaje en tren*
de Clea Ventura (2n Batxillerat A)
- Segon premi: *La sarabanda de G.F. Händel*
de Guillem Martí (1r Batxillerat B)

Concurs literari de poesia catalana Batxillerat

- Primer premi: *Dos sonets per a la Betty*
de Pau Ferrer (2n Batxillerat C)

Segon Premi: *Aclariment per als qui em consideraven un model de despreocupació i de benaurança*
de Samuel Nel·lo (2n Batxillerat A)

Concurs literari de poesia castellana Batxillerat

- Primer premi: *Yo a veces me pregunto*
de Samuel Nel·lo (2n Batxillerat A)
- Segon Premi: *Primavera*
d'Arnau Picón (2n Batxillerat C)
- Accèsit: *El fin de toda obra ...*
de Jan Valls (1r Batx B)

Concurs de reflexió filosòfica Batxillerat

- Primer premi: *Sobre la moral conformista i la felicitat supèrflua*
d'Arnau Picón (2n Batxillerat C)
- Accèsit: *Critica al reduccionisme i al dogma de la ciència*
de Lluís Solsona (2n Batxillerat A)

Concurs de fotografia matemàtica Professorat

- Primer premi: *Sectors a la fresca*
d'Albert Daví

Concurs de disseny gràfic

- Primer premi: *Disseny agenda escolar 2011-2012*
d'Àlvaro Peris (2n Batxillerat A)

II Concurs interdisciplinari llengues i visual i plàstica (CONLLEVIS)

Primer premi modalitat Llengua Catalana:
d'Andrea Albert (2n ESO B)

Primer premi modalitat Llengua castellana:
de Gerard Torres (2n ESO C)

Concurs literari de Prosa catalana

1r cicle d'ESO

L'escriptor de làpides

Primer premi de Prosa catalana 1r Cicle d'ESO

JOANA BOSCH

1r ESO C

Obro la porta i veig la seva secretària abrigada fins al coll. Porta el paraigües obert per protegir-se de les volves de neu que comencen a caure. La faig passar fins la sala d'estar on hi ha altres col·legues de feina, amics, familiars o coneguts del meu pare, Frederic Stevenson.

- Em sap molt de greu - em diu. -Era un gran escriptor. Afirma amb el cap i abaixó la vista.

El cos del meu pare, arreglat i fins i tot pentinat com no havia anat mai, està estirat al llit, i la gent fa fila per acomiadarse'n.

El meu pare ha mort d'un infart aquesta matinada. Moltes persones, la meitat de les quals no coneix, han vingut a donar-nos el condol a mi i a la meva mare. La mare reparteix pastissets de xocolata, i mentre la gent s'instal·la al menjador, torno un moment fins a l'habitació per estar a soles amb ell. Me'l miro i sembla feliç. Evidentment que era un gran escriptor, el millor escriptor de novel·la policial, diuen les esqueles. Sempre havia volgut que jo fos com ell, però escriure no és el meu fort. Tothom espera que jo segueixi el seu camí, que el substitueixi, que sigui reconegut, i que escrigui grans obres policials.

Baix a la sala. La gent segueix parlant i bevent. Tot d'una, el senyor Strauss, un dels amics íntims del pare, s'aixeca i s'acosta cap a mi. Tothom comença a fer silenci i escolta.

- Bé, Ernest, tens pensat ja quina de les teves meravelloses frases escriuràs a la làpida del teu pare?

Em quedo estupefacte, una altra vegada esperaven que jo representés la meva capacitat creativa, en aquest cas, a la làpida del pare. Intento defensar-me amb les poques paraules que em queden a la boca, davant d'aquella estúpida pregunta. Però finalment acabo per dir:

Sí, és clar que ho tinc pensat.

Com se m'ha pogut ocórrer? "Sí és clar?" Però si no en tinc ni idea! A quarts de vuit, la gent se'n torna cap a casa. M'acomiado de tots i cadascun d'ells, dels que coneix i dels que no. Surten per la porta i tornen a obrir el paraigua, les volves de neu segueixen cobrint la vorera.

Jaume Balmes
Institut

El rellotge marca les nou en punt i la mare em crida perquè baixi a sopar. No baixo. He de pensar alguna frase per a la làpida del pare. A les deu no sopo, a les onze tampoc i a les dotze encara segueixo tancat a l'habitació amb les frases. "Va morir amb la saliva encara calenta", "No va mirar el semàfor i la mort el va atropellar", "Va agafar el tren equivocat". Totes absurdes.

Ja és tard i jo continuo donant voltes al tema. Sé perfectament que estar tancat en una habitació per aquest motiu no era el meu destí. Però per què la gent ha d'esperar de mi alguna cosa que no seré capaç de fer mai?

M'aixeco, obro l'armari i començo a deixar caure sobre el llit unes samarretes, uns pantalons, i alguna cosa més, que sigui imprescindible. Ho plego, i ho intento encabir dins d'una maleta petita heretada del meu avi.

Abans de marxar em miro l'habitació en la qual he dormit tota la vida: el llit on el pare m'explicava contes de policies, l'estora de color taronja i groc on la mare i jo ens assèiem a jugar una estona amb les poques joguines que tenia. M'ho miro, i també veig la meva taula plena de fulls blancs, la majoria arrugats, i alguns per terra. Obro la finestra i baixo per la canonada fins que arribo al jardí de casa, obro la tanca, i me'n vaig. A mesura que m'allunyo de casa sento un sentiment d'alliberació, però alhora un remordiment ja que no marxo, m'escapo.

Camino, camino amb uns passos dèbils i confusos. No sé on vaig però segueixo recte. Es posa a ploure, primer amb unes gotes petites i ridícules, però a mesura que passa l'estona, la pluja va creixent. No tinc paraigua, i l'aigua em regalima per la cara. Arribo al port i veig un vaixell al moll. Pregunto a un mariner la seva destinació. Em contesta però no el sento. Cada vegada plou més, i el vaixell dóna el senyal de sortida.

Puges? -Em diu el senyor- Afanya't o salparem.

M'assec en una butaca i m'adormo. Em desperta el mariner d'abans i em diu que el vaixell ja ha arribat al port de Calais, França. Agafó la maleta i surto. Agafó un tren, tampoc en sé la destinació, però hi he pujat. Començo a passar ciutats, Frankfurt, Viena, Belgrad. El tren frena, llavors veig clarament que és l'hora de baixar. Em trobo a Atenes, on torno a agafar un "ferry" i em porta fins a una illa. La meva intenció és desparèixer i anar a parar a un lloc més solitari i petit.

Arribo a Anàfi i baixo del "ferry". Vaig fins a una placeta on hi ha un petit hostal i m'hi allotjo. Mentre passejo, m'aturo en un mercat. Al meu costat hi ha una senyora que compra peix i em pregunta:

- Tu no ets d'aquí, oi?

- No, no sóc d'aquí. Com ho sap? -li pregunto.

- Mira, Anáfi és una illa molt petita. Aquí tots ens coneixem i a tu no t'hi havia vist mai.

- Ah.... És clar.

- D'ón véns? -Em pregunta la dona. El qüestionari em comença a cansar, però contesto.

- Vinc d'Anglaterra.

- Però.... no ho entenc, vivies a Anglaterra i has vingut a Grècia per pures ganes?

No entenc per què li interessa tant.

- Mira, he vingut a Grècia perquè ja estava cansat d'Anglaterra, estava cansat de tothom, estava cansat de la feina! Estava cansat de... La senyora em mira amb cara d'espant.

- Ho sento, no tinc un bon dia... -li dic, i me'n vaig.

Quan ja sóc uns metres més enllà sento que la dona diu:

- A què et dediques?

- Sóc... astrònom. Evidentment és mentida però no li puc dir que sóc escriptor. Necessito començar una vida de zero.

- I això de l'astronomia com funciona? Vull dir que, per exemple, ens podries dir si demà plourà?

- Doncs, és clar... Mira, demà sí..., demà plourà, plourà cap al matí.

- Ets un geni... A Anglaterra et devien apreciar molt... Bé, me'n vaig que tinc feina, que vagi bé!

- Adéu.

La senyora se'n va, i jo torno cap a l'hostal. L'endemà al matí quan em desperto miro per la finestra. Està plovent, està plovent molt. Em vesteixo i surto. Quan obro la porta em trobo la senyora de la peixateria i deu persones més allà davant. Estic adormit i no reacciono d'una manera gaire intel·ligent. Els tanco la porta als nassos i pujo a l'habitació. Un cop a dalt, intento mirar a través de les cortines de la finestra, a veure què passa. La gent sembla cridar:

- Ernest! Surt!

Obro la finestra i trec el cap. El problema està en la predicció que li vaig fer ahir a la dona de la parada del peix. Li vaig dir que avui plouria i és justament el que està passant. Entre crits i sorolls distingeixo algun: "Quan naixerà el meu fill?", o "Quant he d'apostar pel pòquer d'aquesta tarda?".

S'equivoquen, jo no he endevinat res. Ha estat pura casualitat.

Un cop la gent ja ha marxat, torno a agafar la maleta i em dirigeixo cap al port. No suporto la idea de fer d'home del temps cada dia. Pujo dalt d'un altre "ferry".

Sóc a Palaià, aquest cop no se m'ha ocorregut res millor que dir que sóc metge. I no he trigat a curar una hepatitis, un xarrampió i tres mals de queixal. Però també he hagut de fugir per cames. A partir

d'aquí em dedico a anar d'illa en illa.

Dic que sóc bomber, electricista o osteòpata. Arribo a l'última illa. I tornen a fer la pregunta de sempre. "A què et dediques?". Ja no em queden més professions. "Sóc... sóc escriptor de làpides".

La cara fosca de la lluna

Segon premi de Prosa Catalana - 1r Cicle d'ESO

JOAN MARTÍ

1r ESO A

Un llarg i fred udol va inundar la vall. Vaig despertar-me sobtadament del meu llarg son, estava al mig d'una vall, rodejada de muntanyes immenses situades en el no res. Vaig intentar calmar-me i centrar-me en el que estava passant, era somnàmbul, però no tant. Intentar saber on era va ser bastant difícil, però per la temperatura vaig deduir que era a Rússia o cap al nord d'Amèrica. Però què hi feia jo enmig d'una vall? Havia de respondre aquesta pregunta. Vaig començar a mirar el meu entorn. Al terra hi havia un pergamí vell i atrotinat. Hi deia:

*En la nit més fosca, la llum de la lluna et guiarà cap al destí,
però no t'has de fiar de la seva llum,
la lluna és ambiciosa i vol portar víctimes cap a la seva resplendor,
t'has de fiar de la foscor i no de la llum,
però vés amb compte, dorm un gran perill al cor de les tenebres,
i si el despertes, aleshores res et podrà salvar,
i quan la llum de la lluna sigui vermella,
veuràs el camí cap a casa teva...*

Jaume Balmes
Institut

Vaig començar a pensar que m'havia guanyat algun enemic durant els meus viatges a Europa. Que no havia arribat a allà per somnambulisme. I si era enemiga meva la persona que m'havia portat fins allà, i havia deixat la nota, no havia de fer-li cas. Vaig començar a seguir la llum de la lluna per veure si podia arribar a algun lloc. De la nota només feia cas d'una cosa:

En la nit més fosca, la llum de la lluna et guiarà cap al destí...

Fins aquí no havia notat res, però passats 10 minuts de caminar, vaig notar com si el sotabosc es mogués d'aquí cap allà, i a les copes dels arbres semblava que s'hi fes un festí i jo fóra l'últim plat. La meva visibilitat no era precisament molt bona, però em va semblar veure dues figures, àgils i sinistres. Vaig petar a córrer. Els dos cànid, m'anaven trepitjant els talons. De cop i volta vaig entrar en una zona fosca del bosc, i els dos animals van parar de perseguir-me. I com si tinguessin por d'alguna cosa, van tocar el dos amb la cua entre les cames. Semblava que el vell pergamí tenia molta raó. Tenia clar que si els animals fugien de la foscor, més valia no tenir llum.

T'has de fiar de la foscor i no de la llum...

Mentre continuava el meu camí, ara entre tenebres, vaig rumiar sobre una cosa. Si els animals no entraven en la foscor seria perquè temien alguna cosa, i el pergamí parlava d'un perill imminent. I si tota aquella parafernàlia era deguda a alguna cosa? Realment hi havia quelcom a témer. Tot indicava que sí.

Un immens arbre em va treure dels meus pensaments, se m'havien acostumat els ulls a la poca llum que hi havia. Poder percebre el meu entorn no va ser gaire complicat, un petit prat i al centre un arbre, tot submergit en penombra. De cop el mateix terra que trepitjava va començar a tremolar. Un calfred em va recórrer l'espinada. El cel es va omplir de tot tipus d'ocells que aixecaven el vol. Un gemec greu va sonar com un crit provenint del mateix infern.

Dorm un gran perill al cor de les tenebres...

Semblava que les branques i les arrels de l'arbre es moguessin i l'arbre em volgués perseguir. Vaig començar a córrer desesperadament, cap al no res. Vaig haver de parar perquè un penya-segat, tot i haver-hi un riu al seu peu, m'impedia el pas.

I si el despertes, i aleshores res et podrà salvar...

Semblava que el text es compliria, vaig mirar enrera. No hi havia res, els gemecs havien cessat, un silenci sepulcral va omplir la vall: Vaig fixar-me en el meu entorn i una cosa no quadrava. Que hi feia un micròfon en un arbre? Estava clar que m'havien fet veure una il·lusió, que res d'allò havia passat, que d'alguna manera m'havien volgut guiar fins allà. Vaig poder saber que la meva teoria era certa uns segons després, en sentir unes passes darrere meu: Vaig girar-me, però era massa tard, l'home m'havia agafat del braç, i quan vaig voler fer-hi alguna cosa al respecte, l'home em va empènyer penya-segat avall. Vaig veure-li el rostre a l'agressor, tot i portar caputxa i la poca visibilitat de la nit, vaig distingir-ne les faccions. Amb aquell mig somriure a la cara... Hi vaig caure, ja sabia qui era, aquell home només buscava venjança. Però era massa tard. El meu cos es va desplomar a l'aigua.

Eren aproximadament ja les cinc de la matinada. Jo, ajagut a la vora del riu, exhaustint el meu últim alè, vaig mirar la lluna que m'havia traït, la veia vermella, igual que tot el que podia distingir. En un últim intent de sobreviure, vaig mirar cap a tots dos cantons, buscant resposta. A la meva dreta, uns deu metres més enllà, una caseta de fusta amb els llums encesos semblava donar-me una última oportunitat que no vaig tenir.

I quan la llum de la lluna sigui vermella,
veuràs el camí cap a casa teva...

Concurs literari de Prosa castellana 1r Cicle d'ESO

¿Los sueños se hacen realidad?

Primer premi de Prosa castellana - 1r Cicle d'ESO
MARÍA MÚJICA
2n ESO A

Max vive en Santander con toda su familia: su hermana mayor, sus padres y su loro. Está estudiando primero de ESO en la escuela más grande de la ciudad. Para su familia es todo un honor que su hijo pequeño estudie en tan buena escuela, pero a Max ese pequeño detalle no le importa en absoluto. Hasta el momento no había sido muy buen estudiante; el único libro que había leído en su vida trataba de los sueños. El escritor explicaba que si quieras tener un sueño diferente cada noche has de salir al balcón o asomarte a la ventana y observar las estrellas un buen rato. A continuación tienes que escoger una, la que más te guste. Esa no era una tarea fácil debido a la cantidad de estrellas que hay y lo mucho que se parecen entre sí, todas son puntos brillantes en el cielo oscuro.

Jaume Balmes
Institut

En la escuela Max no era, que digamos, el más popular. No tenía muchos amigos, ni amigas; para ser exactos ninguno. Con la única persona, del instituto, con la que hablaba era el conserje.

Un día, aburrido de estar solo, decidió probar la teoría del escritor sobre los sueños. No estaba muy convencido de lo que se proponía, pero no tenía nada mejor que hacer. Subió a la terraza comunitaria del edificio y empezó a mirar las estrellas. Se pasó allí horas, le costó mucho decidirse, al final escogió una pequeña estrella insignificante, situada a su derecha. Después se fue a la cama y se durmió. Soñó que era el chico perfecto: era alto, guapo y fuerte, y eso le hacía tener el valor para pedirle a una chica que fuera su novia.

Desde ese día, Max salía al balcón cada noche y escogía una estrella, tenía que tener mucha memoria para no escoger la misma estrella que la noche anterior. Le gustaban tanto sus sueños que pasó a mentir a sus padres. Les decía que estaba enfermo, para quedarse en la cama soñando. Como no quería olvidar ninguno de esos maravillosos sueños, decidió escribir un diario de sueños. En él explicaría sus mejores sueños: el primero, en el que cambiaba totalmente su físico y así conseguía una novia guapa y lista; el cuarto, en el que se hacía el niño más querido entre los profesores, por sus buenas notas;

el sexto, en el que formaba su propio grupo de amigos, como podéis imaginar, él era el líder; el séptimo, que era el único que no era del todo bueno, en que su novia cortaba con él porque aseguraba que tenía demasiada competencia, pero al final del sueño lo solucionaban y, finalmente, el mejor sueño de todos los sueños, el noveno, en el que se daba su primer beso.

Noche tras noche, Max iba viviendo una vida normal, pero en sueños. Le costó convencer a sus padres de que no lo llevaran al médico, pero con la ayuda de su hermana lo consiguió. ¡Ah!, es verdad, me había olvidado de deciros que a la única persona a la que le había explicado lo de los sueños era su hermana, que lo había comprendido fácilmente.

Al cabo de muchas semanas, en una de sus fantasías nocturnas se encontró al conserje. No había pensado en él en ninguno de los sueños. Eso le avergonzaba. Estuvieron hablando mucho rato y finalmente el conserje le dijo que lo echaba mucho de menos. Max se emocionó, nadie le había dicho una cosa tan bonita. Le dio hasta vergüenza comportarse como una niña. Cuando le hubo pasado la emoción, le dijo al conserje que estuviera tranquilo, que a partir de ese día lo iría a visitar en cada sueño. La respuesta del conserje sorprendió mucho a Max. Le contestó que él quería verle en la vida real, no en sueños. Porque cuando Max soñaba con personas del instituto las veía y las recordaba, pero las personas en las que soñaba, a él no lo veían. Max aceptó que no había pensado en eso y también aseguró que nadie lo echaría de menos como para querer verlo. El conserje le corrigió, le dijo que muchos del instituto lo echaban de menos.

Esas frases hicieron reflexionar a Max. No sabía si creerse las palabras de su amigo. Tras dos días de recapacitaciones, Max decidió pedir consejo a su hermana. Ésta le explicó que todo lo que había soñado se lo estaba perdiendo en la realidad, a lo mejor no era una vida tan perfecta, pero dependía de él arriesgarse. Seguro que habría momentos difíciles y deprimentes, como en todas partes.

Así fue como Max volvió a la realidad, a su verdadera vida. Al cabo de un tiempo, formó su grupo de amigos, pero no era el líder; tuvo una novia maravillosa, pero no duraron mucho y mejoró en las notas, pero no tanto como para ser el preferido de los profesores.

El paseo de las trece calaveras

Segon premi de Prosa castellana - 1r Cicle d'ESO

ALEX GARCÍA

1r ESO A

Los paseos normalmente están llenos de gente, de pequeñas tiendas como un "kiosco" y de esas personas que hacen un movimiento si les echas una moneda. Aunque no todos, hay uno en el que no hay nada, sólo unos edificios viejos, deshabitados y en ruinas.

Hace años que nadie pone un pie en él, porque, según cuenta la leyenda, cuando allí hubo fuertes temblores a consecuencia de un maremoto que hicieron explotar un reactor nuclear, los cadáveres se iban amontonando en grupos de trece y formaban dibujos espantosos en la tierra. No fue un reactor cualquiera, sino el más potente de la principal central nuclear del mundo, muy cerca de Tokio. La mayor catástrofe de la historia. Miles de personas murieron, tragados por la tierra o absorbidos por las olas.

Por lo visto, fue terrorífico. Miedo y pánico padecieron aquellos ciudadanos. Unos instantes antes disfrutaban felices de aquel paseo que parecía el paraíso prometido, repleto, a ambos lados, de todo tipo de vegetación y árboles frutales: narcisos, jacintos, tulipanes, margaritas, anémonas, magnolias, abetos, cipreses, chopos, perales, ciruelos, manzanos, melocotoneros, etc. Con razón había sido nombrado patrimonio de la Ecología, un auténtico vergel.

Un turista extranjero que, por suerte, había sobrevivido, había grabado con la cámara de su sofisticado móvil cada momento y cada lugar. En un momento dado, grabó el paseo. Dos años más tarde, supe que se llamaba Andrew, que se había especializado en fotografías de catástrofes y ayer, justo antes de tomar el avión a Japón, me entretuve en su colección de fotografías y vídeos en la exposición de Caixa-Forum. En uno de ellos se veía perfectamente cómo el humo lanzaba hacia el aire piedras y cenizas encendidas como si el centro de la Tierra, lleno de ira, lanzara un proyectil. Pero lo extraño es que sólo afectara al paseo y a cada grupo de trece personas que allí acudían para socorrer y salvar lo irremediable. Parecía que estuviera maldito.

Hoy es lunes 11 de marzo del 2030 y cuando llego al paseo, después del largo viaje en avión, encuentro un paisaje desolador. Ni siquiera la tierra tiene el color de la tierra, ni las piedras que todavía aparecen negruzcas y como llenas de hollín. Inspecciono el terreno en busca

Jaume Balmes
Institut

de algún insecto. Nada que se le parezca. Llamo a mi jefe para advertirle que no venga. La inspección está acabada. La investigación que teníamos prevista sobre la evolución de los seres vivos después del desastre, deberá esperar bastantes años más hasta que allí surja algo de vida. Además, se ve que, con la explosión, algunos cadáveres se habían movido de sitio formando trece calaveras que, vistas desde arriba, dibujaban un conjunto terrorífico que daba miedo, yo diría pánico. Mirándolo parecía como que fuéramos a morir todos. Y es que, según comentaron algunos periodistas, justo después de la explosión, la policía había entrado en el paseo, había puesto vallas para que no entrara nadie antes de limpiar los destrozos. Al día siguiente, no quedaba ninguno de los trece policías en la ciudad. Todos, a la noche y en el paseo, habían muerto carbonizados. Lo mismo había pasado con los trece trabajadores de la limpieza, se los había tragado la tierra.

Lo cierto es que ahora, diecinueve años después, todo está intacto, casi como cuando ocurrió. Ni el viento ni la lluvia erosionan el paisaje ni la vida, porque no la hay. Así que sólo las trece calaveras permanecen a la vista, solas, desnudas, nítidas, como si quisieran destacar en el planeta por encima de todas las cosas.

Por eso, y por el miedo, desde aquel entonces, nadie pone un pie en ese paseo y lo llaman “**el paseo maldito**” porque se dice que las trece calaveras representan una indigestión de la Tierra enrabiada. Por eso también yo llamé a mi jefe y, juntos, buscamos otra tarea de investigación.

El baile que cambió mi vida

Accèsit Prosa castellana 1r Cicle d'ESO

CATERINA GILLI

2n ESO B

María me aprieta el corsé.

Me falta la respiración.

Inspiro y espiro entrecortadamente mientras la señora Adèle, mi institutriz, me pide que no arme tanto escándalo.

-Perdone señora Adèle, si la he molestado.

Ni se digna de mirarme. Sigue oteando el horizonte, esperando a que las carrozas de los invitados lleguen. Aunque sabe que aún tardarán unas horas en aparecer, tiene la esperanza de que alguien se adelante.

-Señorita Annabelle, ¿quiere que la ayude a ponerse el vestido?- María me despierta de mi estado de embeleso. Ella es mi doncella. Solo tiene tres años más que yo, pero lleva con nuestra familia desde que nació porque su madre ya trabajaba con nosotros, igual que su abuela.

Me está tendiendo un vestido de seda de un blanco un poco dorado. Tiene unas especies de bordados de un dorado más intenso, como si fueran espirales y un escote "palabra de honor".

Me acerco a ella y me ayuda a ponérmeleo. Cuando, después de muchas piruetas para no arrugarlo y muchos reproches de la señora Adèle diciéndonos que tengamos cuidado, el vestido está en su sitio, llega la parte más difícil: el peinado.

María tarda como una hora en hacerme un moño perfecto, solo con un mechón ondulado que cae por el lado derecho.

Entonces me siento en el sofá, aguardando a los invitados. Mi madre y mi padre se sientan a mi lado, y en silencio, esperamos juntos.

Al fin, la primera carroza llega, rápidamente seguida por media docena más.

Los bailes empiezan y danzo con el conde de Occitania.

Me divierto mucho, pero tengo la extraña sensación de que me observan.

Finalmente no puedo más y decido salir a la terraza a tomar un poco el aire. Me quedo mirando la luna, ajena a la música, el movimiento y las risas de la sala que se alza a mis espaldas. Oigo unos pasos detrás mío y me giro.

Jaume Balmes
Institut

-Buenas noches tenga, monsieur Bonnet.

Me responde con una inclinación de la cabeza.

No me parece el lugar más adecuado para estar sola; por eso, con una reverencia me despido y voy al “gazebo”, el lugar **secreto mío y de Paul**.

Paul es mi mejor amigo. Solo es un jardinero, pero somos amigos desde la infancia y aunque mis padres no aprueben nuestra amistad, nosotros nos seguimos viendo en ese gazebo.

Vuelvo a oír alguien que se acerca caminando y me giro, decidida a decirle a monsieur Bonnet que necesito estar sola, pero no es la silueta de un hombre fornido la que me encuentro, si no más bien la de un muchacho delgado, bastante alto para su edad.

-Paul!

Las ganas de estar sola se me han pasado de golpe.

-Hola Annabelle.

-Nevera adivinarás lo que me ha pasado- siempre he sido muy educada pero a Paul le hablo siempre de tú, aunque él me trate como a su señora- ¡el príncipe de Bélgica me ha pedido en matrimonio!

La sonrisa del muchacho siempre jovial que yo conocía se borra de golpe de su rostro. Se esfuerza por parecer contento pero a mí no me puede engañar.

La verdad es que ni yo misma sé si estoy contenta. Como todos a mi alrededor parecen tan felices, lo más sensato es que yo también lo esté, pero después de ver la cara de Paul, me doy cuenta que lo importante es que yo esté contenta, al fin y al cabo, deberé compartir toda mi vida con él, y ya tengo diecisiete años, tengo que saber tomar decisiones. Pero descubro una cosa aún peor. Yo no le quiero. Después de esta reflexión me doy cuenta de que no me puedo casar con él, de que por muy príncipe que sea, por muy contentos que estén los de mi alrededor, al cabo de poco tiempo de estar casada con él, me daría cuenta de que no soy feliz.

-Pero señorita Annabelle, con todos mis respetos, ¡lo acaba de conocer!

-¡Paul! Te he dicho mil veces que no me llames señorita. Y... Es verdad, no lo conozco mucho pero...

No puedo acabar la frase, los labios de Paul se han posado sobre los míos y sus ojos color café me miran con intensidad, dejando entender lo que no me habría podido decir con palabras.

Se separa de mí y me da una carta mientras me susurra un “perdone mi osadía”. Entonces se va corriendo sin girarse. Sus mejillas, al igual que las mías, están encendidas de rubor.

Abro el sobre donde me declara su amor, diciéndome que me espe-

rará a medianoche en la entrada del bosque.

Si no estoy allí, se irá para no volver, porque entenderá que sus sentimientos no son correspondidos y no querrá interferir en mi vida. Si en cambio decidio encontrarme con él, nos fugaremos juntos, ya que si mis padres no aprueban nuestra amistad, aún menos nuestro amor... Oigo doce campanadas en la lejanía. Las oigo pero no las escucho, mi vestido revoloteando en torno mío por el viento. Mis ojos dirigidos hacia la espesura del bosque, esperando ver una figura masculina acercarse.

Jaume Balmes
Institut

Concurs literari de Poesia catalana 1r cicle d'ESO

Malson

Les formes impersonals del BOSC

Primer premi de Poesia catalana - 1r Cicle d'ESO

ELISENDA PASSOLA

2n ESO C

Malson

Com una ombra que t'agafa
quan ja s'acaba el teu destí,
aquella ombra que t'engrapa
quan no saps què més pots dir.

És la mort, negra i silenciosa
que et porta a un altre camí,
un altre món, un altre dia,
un altre lloc per descobrir.

Mires al voltant i tot és negre,
intentes córrer però no pots tornar.
Crides ben fort perquè algú et senti,
res no serveix, tot és en va.

Suor regaliment-te per l'esquena,
fred apoderant-se del teu cos.
Espirades de dolor fent-te caure a terra,
tot són contres i res són pros.

Ve aquella ombra i m'agafa,
ja s'ha acabat el meu destí?
Ve aquella ombra i m'engrapa,
no!!! Encara tinc més coses a dir!
No ets la mort, no ets negra ni silenciosa,
ets un malson fruit del meu pensament.
Desperta'm, desperta'm i deixa'm viure
ves-te'n, ves-te'n i torna quan sigui el moment.

Jaume Balmes
Institut

Les formes impersonals del BOSC

Buscar la puresa entre les fulles,
Observar els alts pilars de fusta lluent,
Sentir una remor de dolces veus nues,
Caminar seguint un llarg camí d'argent.

Brillat amb la teva llum maragda,
Obert entre les seques fulles de l'hivern ,
Sender que m'has *fet* de tu una esclava,
Clariana que tants temps has *sofert*.

Brotant enmig de sol i tempestes,
Obstruint el pas amb el teu vestit verdós.
Saps anar *encantant* amb saviesa
Calmant el neguit amb el teu color joiós.

Petit cirerer

Segon premi de Pesia catalana - 1r Cicle d'ESO

TEO GIL

2n ESO B

Petit cirerer,
que danses amb el vent
els dies d'hivern,
petit cirerer
Petit cirerer,
que et vesteixes de blanc
quan tothom va de verd,
petit cirerer
Petit cirerer,
el teu vestit blanc
es torna vermell,
petit cirerer
Petit cirerer,
el roig dels teus fruits
atrau als ocells,
petit cirerer
Petit cirerer,
que per ser bell t'han castigat
amb l'eterna soledat,
petit cirerer.

Jaume Balmes
Institut

Concurs literari de Poesia castellana 1r Cicle d'ESO

Riachuelo

Primer premi de Poesia castellana - 1r Cicle d'ESO

ELISENDA PASSOLA

2n ESO C

Riachuelo que bajas en invierno
y te llevas los recuerdos del hogar.

Y en verano estás tu tan seco
que en ti podemos pasear.

Deja que tus frías aguas de primavera
me lleven hasta un Cañar.

Donde no llegue ningún ruido,
sólo tu voz al bajar.

Deja que tu rojiza arena en verano
me haga en ti soñar,
y que en tus piedras grisáceas
me pueda yo apoyar.

¿Pero, dónde está tu fría agua ahora,
y el amarillento Cañar?

¿Por qué tu agua está sucia,
y no te oigo cantar?

El mar con ansia espera
que le lleves tu agua de cristal
¿Y qué harán lo pececitos
sin tu música celestial?

Riachuelo que bajabas en invierno
Y te llevabas los recuerdos del hogar
vuelve a traerme tu dulce agua
para que en ti vuelva yo a soñar.

Simplemente el deber

Segon premi de Poesia castellana - 1r Cicle d'ESO

MILENA MILOSEVIC

2n ESO A

Amar y odiar,
atraer y distanciar,
¿Son solo palabras?
¿O quizás algo más
para ti...?
Demasiado, demasiado
cerca se encuentran,
separadas por una
fina línea de conciencia,
que se pierde
al hallar
una de las dos.
Mientras él se lamentaba,
yo lloraba en silencio
su triste destino,
de servir patria
a mano armada.
¿Deber?
No lo puedo saber.
"Solo sé que no
sé nada", dijo
Sócrates,
¡Y, cuánta razón!
Él se despide con
dulces lágrimas en
los ojos.
Esbozando una
sonrisa, que
más aún me
entrustecía.
Le besé y le
rogué que
no se fuera,
pero él se negó,
no quería

Jaume Balmes
Institut

defraudar su
país.
Decir que era
una estupidez,
para él ruidos
sordos es.
Se despidió de
mí y subió
a la embarcación,
sin saber con certeza
si volvería algún día.
Con pañuelo en mano
le despedía,
intentando no palidecer,
pues de aquella historia
sabía que final había.

Aracnofobia

Accèsit de Poesia castellana - 1r Cicle d'ESO

DRIA TERRA

1r ESO A

Cuando veo a una araña,
aunque a dos metros esté,
parada allí me quedo,
latiéndome el corazón.

No me siento la piel,
la cabeza me da vueltas,
y, por muy lejos que esté,
parada allí me quedo,
como si en un cuerpo extraño estuviera,
y no supiera mandarlo.

Alguien de buen corazón,
la araña conseguiría apartar,
y con un nudo en el estómago,
comprobaré que ya no está,
pero saldré de allí corriendo
temblándome el cuerpo aún,
con el asco en la boca
y la horrible visión presente
un poco más calmada
pero con el miedo todavía en mí.

Jaume Balmes
Institut

Concurs de fotografia matemàtica

Primer Cicle d'ESO

Geometria per trepitjar

Primer premi de fotografia matemàtica - 1r Cicle d'ESO

MARIONA PIQUÉ

2n ESO A

Esfera vegetal

Accésit de fotografia matemàtica - 1r Cicle d'ESO

EMIL PUIG

1r ESO B

Jaume Balmes
Institut

ESFERA VEGETAL

Concurs literari de Prosa catalana 2n Cicle d'ESO

Reflexions des d'un planeta de l'univers

Primer premi de Prosa catalana - 2n Cicle d'ESO

CLARA AGUSTÍ

3r ESO A

Penso, penso sempre, penso massa, potser de vegades hauria de fer les coses sense pensar-hi tant, però no puc, el meu cervell va sol, abans de poder pestanyejar, ja ha donat mil voltes a la lluna. La gent pensa que va bé pensar tant, però té molts inconvenients, perquè hi ha vegades que s'han de fer les coses al moment, que has de comportar-te com un complet ignorant. Per què ha de ser tan difícil mantenir un equilibri? Si es reflexiona bé, tot és això, un equilibri constant, que si es desestabilitza pot ser perjudicial. El bé i el mal, ser generós o ser avar, alt o baix, prim o gras, ric o pobre, honest o mentider, blanc o negre? Tothom tendeix a pensar que és millor el cantó positiu, però, sent massa generós no et prendran el pèl? Sent completament honest no s'enfadaran amb tu? Sent simpàtic, no hi haurà gent que t'odiarà? Sent tolerant, no et tindran enveja? Em pregunto si la perfecció és aquest equilibri, aquest objectiu tan difícil d'assolir...

Jaume Balmes
Institut

No m'he ni presentat. Em dic Angela Schejtman Benarba i a la meva profe de filosofia i a la d'història els fascino. Visc a Barcelona. Els meus pares són socialistes i militants pels drets humans i van voler dir a la seva filla Àngela. Per Angela Davis, dona, negra i comunista, i en un moment històric quan era un gran desavantatge. El meu pare és argentí i d'allà ve el cognom Schejtman, encara que molts pensen que és alemany. I Benarba és d'Algèria. Així que podria fer tota una biografia només amb el meu nom: un quart d'argentina, un altre d'algeriana i per últim, catalana i espanyola. Tothom em pregunta de quin lloc em sento més identificada, i jo sempre responc "irònicament" que de la Xina. Bàsicament responc això perquè no podria decidir de

quin lloc sóc.

Vaig néixer aquí. Però puc imitar l'accent argentí i puc parlar en àrab. De fet, l'última vegada que vàrem estar a Algèria vaig aprendre molt i ja quasi sembla que sóc d'allà. El català se'm dóna molt bé, encara que em faig un embolic amb l'italià, que aprenc a l' institut. Els meus pares em van pressionar perquè fes anglès de primer idioma, però de segon vaig poder escollir l'italià. El meu pare és periodista i la meva mare també. Es van conèixer a Barcelona pels Jocs Olímpics i quatre anys després vaig néixer jo, l'u de desembre de 1996. Van decidir quedar-se a viure aquí i portar-me a col·legis públics. Fa ja un any que s'han separat. Ho portem bé tots. No em van explicar ben bé el perquè, però em va semblar entendre que els dos havien tingut aventures i estarien millor separats. Em va afectar al principi, però la vida és això, un cùmul d'entrebalances, obstacles, temptacions i intencions... i això no és negatiu, si la vida no fos així, la gent es desesperaria, perquè tothom ha de lluitar per alguna cosa, ha de trobar objectius per complir que donin sentit a la seva existència... Hi ha molts tipus d'objectius, els que construeixen, destrueixen, els que plantegen canvis, els que mantenen sempre el mateix ritme. Jo des que era petita m'he sentit identificada amb grans pensadors i lluitadors.

Com diu un professor que tinc, hi ha dos tipus de persones: Polifems o Ulisses. A la Mitologia grega, Polifem era un ciclop, és a dir, un gegant d'un sol ull al mig del front, fill de Posidó i la nimfa Toosa. I Ulisses era un heroi, rei de Ítaca, coneugut pel seu enginy i astúcia. Hi ha un episodi a la tornada d'Ulisses de la guerra de Troia cap a Ítaca, on coincideixen aquests dos personatges. Tenen un conflicte i Ulisses reacciona com una persona enginyosa i analitzant tots els punts de vista i Polifem només té un pensament i no el vol canviar (l'únic ull que té al front simbolitza un únic punt de vista). Jo em considero més aviat Ulisses.

M'agradaria explicar una petita història que em va passar ja fa un any.

Tot va començar una dia al matí. Vaig obrir els ulls. Vaig sentir un

formigueig als dits dels peus i de les mans i tenia les cames adormides. Vaig dubtar si encara estava dormida, però em vaig mossegar els llavis, imitant personatges de pel·lícules que es pessiguen per saber si estan en un somni o no. Va ser eficaç, perquè ràpidament ja vaig notar que m'estava fent mal i que si no parava em faria una ferida. Vaig voler tornar a tancar els ulls, però no em podia dormir. De sobte vaig mirar el rellotge amb la sensació que era molt tard, i així era; em vaig vestir desconjuntada i quasi no em vaig pentinar. Vaig sortir al carrer. Tot era molt estrany. Plovia i plovia sens parar i cada cop que queia una gota m'impulsava a anar més ràpida. Quan vaig arribar no hi havia ningú a classe, estaven tots a la sala d'actes. Em vaig recordar que ens vindria un catedràtic de la universitat Pompeu Fabra a fer-nos una xerrada. Vaig entrar i tothom estava assegut; el meu tutor em va enviar una mirada assassina i jo el vaig respondre amb una mirada d'ingenuïtat, com qui no vol la cosa.

Com ja he mencionat abans, tot era molt estrany, semblava irreal, màgic. Vaig mirar aquell home i em va captar de seguida. Em va dir Jaume Balmes Institut que pugés a l'escenari i de sobte tots els meus companys asseguts a les cadires van desaparèixer. Ens vam quedar sols en aquell indret que ara em recordava a un auditori, molt més gran, més noble...

Em va dir que podria conèixer a totes aquelles persones que mitjançant pel·lícules, llibres o històries explicades, m'havien marcat i m'havien ensenyat lliçons. Jo amb ulls quasi de boja no entenia res però vaig assentir amb el cap. Varem anar amb taxi a l'aeroport de Barcelona i varem agafar un avió. Encara no m'ho creia, però als quinze minuts d'estar asseguda a l'avió, tot semblava molt real. Aquell home de nom que desconeixia em va dir que ara estàvem a 1983. Que ens trobaríem Jacques Derrida. Un “què” cridat va sortir de la meva boca sense adonar-me'n, i seguidament un “com”. Em va respondre que anàvem a un acte cultural a favor de Nelson Mandela i contra el govern de l'Apartheid de Sud-àfrica, on assistiria Derrida. Era un francès nascut a Algèria, considerat un dels més influents pensadors i filòsofs contemporanis, i considerat per a mi la primera

persona a qui vaig admirar per la gran dosi de rebel·lia i crítica al sistema que exposaven els seus estudis. Quan el vaig veure els ulls em brillaven com mai. Li vaig fer moltes preguntes. El vaig fins i tot abraçar i li vaig fer saber que la meva mare m'havia parlat d'ell quan era molt petita. L'home desconegut em va dir que era massa tard i que demà coneixeria d'altres persones... De sobte es van escoltar uns crits de fons... no entenia el que deien, alguna cosa semblant a Àngelaa, Àngelaaa! Tornava a sentir aquell formigueig als peus i tenia les cames adormides. Estava al meu llit, al 2011, estirada i era la meva mare que em cridava... Just obrir els ulls, vaig somriure-li; ella no va entendre res i em va dir que anés ràpid a l' institut perquè arribava tard, plovia a bots i barrals, i avui tenia una xerrada. Vaig tornar a somriure.

Des del balcó

Segon premi de Prosa catalana - 2n Cicle d'ESO

JOSEP CABRÉ

3r ESO A

Tot començà un matí assolellat de dissabte. Caminava tranquil pels volts de la Plaça Catalunya, tot disfrutant de la suau brisa primaveral i escoltant el bell refilar de les primeres orenetes.

Tot era perfecte, massa i tot, alguna cosa m'havia de passar. I és que, com podreu veure a continuació, no sóc pas una persona gaire afortunada.

Però bé, el cas és que passejava tranquil, cada vegada més abduït per la bellesa de l'entorn. A l'arribar a la cantonada, una dolça visió em va fer retirar l'atenció del meu passeig: gelat de nata i xocolata a l'aparador d'una gelateria, amb una pinta extraordinària. Em van venir al cap, llavors, aquells estius de feia trenta anys, pels carrerons de Figueres, corrent amb els amics, amb el meu gelat entre les mans. Però com totes les coses bones, aquesta es va acabar. La meva absurdament distracció no em va permetre veure un cartell de forma triangular que hi havia al mig del carrer, tot envoltat per nombroses tanques de color groguenc. Suposo que ja us podeu imaginar el que va passar... Jo, cartell, i tanques vam anar a parar dins d'un forat d'uns cinc metres de profunditat, i al cap de ben poc ja ens havíem convertit en un atractiu turístic que feia la competència als edificis modernistes del Passeig de Gràcia. Desenes de persones m'observaven atentes, algunes somrient per solta el nas, d'altres intentant ajudar, i fins i tot alguna preservant el moment realitzant desagradables fotografies. Mentrestant jo, des de la meva incòmode posició, maleïa el culpable d'aquella situació: el gelat de xocolata.

Al cap de pocs minuts em trobava a l'interior d'un taxi, camí de l'hospital. Els meus gemecs de dolor inquietaven el pobre taxista, un home de mitjana edat i de posat tranquil que, tot i l'agitada situació, no perdia en cap moment la calma.

A l'hospital no van trigar a atendre'm. Em van fer una sèrie de proves i de radiografies, que van confirmar els meus pressentiments. M'havia trencat un os de la cama esquerra. Eren tres mesos de recuperació, dos dels quals havia de fer els mínims moviments possibles.

Vaig sortir de l'hospital armat amb un parell de crosses i amb la cama enguixada. Vaig pujar a un taxi que em va dur fins a casa. El taxista, un home baixet i gras, va accedir a accompanyar-me fins a la porta

Jaume Balmes
Institut

del pis. A l'arribar a la porteria de casa, la portera em va informar que havien tallat la llum a tota l'escala a causa d'unes obres. El que faltava! Com que hi havia llum, l'ascensor no funcionava, i vaig haver de pujar les seixanta-cinc escales que separen la planta baixa del meu cinquè pis a peu. A l'arribar, després d'haver-li donat una generosa propina al taxista per la seva amabilitat, vaig seure a una cadira, arrossegat per l'avoriment. Unes hores sense televisió, ràdio ni ordinador! Mare de déu!

De sobte se sentiren els forts i bruscs sons dels frens d'un cotxe. Vaig sortir al balcó amb la cadira per contemplar els fets. L'home del cotxe afectat cridava paraules no gaire agradables al conductor d'una furgoneta blanca, que li retornava els crits i els insults. Aquella disputa s'anava animant de mica en mica.

Vaig girar el cap un moment cap a l'altra banda del carrer, d'on sortí d'una porta una bonica joveneta d'uns 20 anys de cabellera rossa, que duia un parell de bosses d'escombraries, una a cada mà. I quina sorpresa em vaig emportar al veure que la noia tirava les escombraries a una paperera, per evitar el fet d'haver de caminar fins a uns pocs metres més enllà, on es trobaven els contenidors. Vaig sentir una immensa ràbia cap a la jove, i em van venir ganes de cridar-li les mateixes paraules que encara es deien entre els dos conductors empipats. Vaig arribar a la conclusió que les aparençences enganyen. Una mica més enllà, en un llarg i perillós semàfor, vaig veure una velleta, que tornava de comprar. Anava carregada de bosses pesants, i es disposava a creuar el carrer. El semàfor feia ja una estona que s'havia posat verd, fet que em va inquietar. Un pas, un altre, un altre..., avançava la pobre dona lentament. El meu patiment cada cop era més gran. Els conductors dels vehicles ja encenien el motor, i es començaven a posar nerviosos. La velleta, mentrestant, seguia avançant a pas lent, disposada a fer perdre els nervis als conductors. El semàfor es va posar vermell, i el meu cor es va accelerar fortament. Ja se sentien les primeres pitades, que anaven augmentant a mesura que passaven els segons. Però finalment, després d'haver rebut més pitades que les que rep el Barça a Madrid, la vella imprudent trepitjà l'altra banda del carrer. Vaig sentir un gran alleujament, que va durar ben poc. Tan sols fins que la velleta arribà al següent semàfor...

La foscor s'anava apoderant del dia, i els aparadors de les botigues anaven sent coberts per reixes de mica en mica. Primer va ser el quiosc, després el forn de pa, després la papereria, i així fins que només van quedar les llums d'emergència de la solitària escola de primària. Va ser en aquell precís moment quan me'n vaig adonar que m'havia passat tota la tarda al balcó, observant el moviment amunt i avall del veïnat, i que havia aconseguit viure unes hores sense cap

tipus d'electrodomèstic. Me'n sentia orgullós. L'endemà al matí vaig decidir tornar a sortir-hi, a veure si l'activitat del dia anterior no havia minvat. Al sortir, vaig mirar per acte reflex el balcó del mateix pis de l'edifici del costat. Hi havia una senyora gran, també asseguda. La vaig saludar, i em va retornar la salutació amablement. Sense adonar-me'n, ens vam posar a parlar. Es deia Cecília, i portava en aquell pis més de 40 anys. El seu marit havia mort feia poc de vell i ella se sentia sola. Per això sortia al balcó. La feia sentir accompaniedada.

Ens vam explicar un munt de coses, i el matí ens va passar volant. Els dos ens vam sentir molt còmodes. Havíem trobat una persona amb qui parlar. Per això decidírem quedar l'endemà, a la mateixa hora, i al mateix lloc. I l'endemà, i l'endemà, i l'endemà...

La Cecília era una dona molt bona. Tenia un fill gran, que no la visitava gaire sovint. Es vam convertir en grans amics. Ens passàvem matins explicant-nos les nombroses aventures que havíem passat. Això va passar cada dia durant dos mesos.

Però va arribar un dia calorós que la Cecília no va aparèixer al balcó. La vaig estar esperant durant un parell d'hores, però no va sortir. Vaig pensar que hauria tingut un imprevist. Al dia següent, vaig tornar a sortir-hi. Però tampoc no hi era. Ni el dia següent, ni el següent, ni el següent..., i no va tornar a aparèixer, però sempre va continuar present a la meva memòria, a l'igual que aquells conductors empipats, aquella bonica jove mandrosa, aquella velleta temerària i... aquell gelat de xocolata.

Jaume Balmes
Institut

Concurs literari de Prosa castellana 2n Cicle d'ESO

Premi de Prosa castellana - 2n Cicle d'ESO

El jurat el declara desert

Jaume Balmes
Institut

Concurs literari de Poesia catalana 2n Cicle d'ESO

Sonet per a Sant Pol de Mar

Primer premi de Poesia Catalana - 2n Cicle d'ESO

ALBERT TORREBELLA

3r ESO B

Des de la meva finestra privada 10A
t'observo, t'escolto, i tu m'espies, 10B
respiro l'aire salat que m'envies 10B
i jo et responc, amable amb la mirada. 10A

Sant Pau, en posició privilegiada, 10A
mira el perfil bru de les teves platges. 10B
I al Casino, la gent amuntegada 10A
segueix el Barça mentre juga a cartes. 10B

Sento una música fins l'estació: 10C
a la punta amb el mar d'espectador, 10C
les sardanes comencen a sonar. 10D

El sol rogenc brilla en el teu blanc rostre,
i molt més, la teva bellesa mostres.
Si us plau mai canviïs, Sant Pol de Mar!

Jaume Balmes
Institut

Paisatge marí

Segon premi de Poesia catalana - 2n Cicle d'ESO

ENRIC FLORIT

3r ESO C

Aigua plena de pinzellades blanques,
acariciada suavament per la brisa,
acompanyada sempre per grans barques,
també barquetes i alguna gavina.

Aigua que remulles els ports i cales,
fent que tota la costa sembli viva,
esculpeixes penya-segats i platges,
amb el suau vaivè de remor fina.

Vent que sospira sobre l'aigua brava,
en nits de moguda que sempre espanten,
i un soroll espantós que mai acaba.

Ones planeres amb regust de calma,
mentre escoltes com les gavines canten,
i l'horitzó tranquil, que mai acaba.

Concurs literari de Poesia castellana 2n Cicle d'ESO

Un día cualquiera

Primer premi de Poesia castellana - 2n Cicle d'ESO

MARTA BALAGUER

4t ESO B

Para Andrea, que siempre vivirá en nuestros corazones

 Un día, un día cualquiera
 a quien tanto hemos amado
 la muerte llega traicionera.
 y lo aparta de nuestro lado.

Muchos momentos compartidos
 restarán en los corazones
 de todos los seres queridos
 que llorando ruegan:

¡No nos abandones!

Maldigo el día, ese cualquiera
 en que supe que no volvería
y desde entonces, si sólo verla pudiera
 ni un segundo lo dudaría.

Jaume Balmes
Institut

Sobre la mesa una fotografía
 de entre muchos; un momento
 que fue tomada aquel día
que con esfuerzo recordar intento.

Lo único que no se me olvida
 sea de ese o de otro día
 es el modo en que ella sonreía
eso la hace, por siempre, llena de vida.

Seguirá presente en cada recuerdo
no sé yo si estaréis de acuerdo.

Que te dejes amar

Segon premi de Poesia castellana - 2n Cicle d'ESO

POL PANISELLO

4t ESO C

Es mi inspiración tu rostro puro
tu belleza nata lo que me hace sentir
en tu suave piel
el deseo de morir por tí

Mi pasión ilimitada
me hace escribir mis sueños
llenos de versos pequeños
que nunca pensé que soñaran en mí

Por los días desvarío
por las tardes voy perdido
y por las noches de mi vida
sin tu mirar paso frío

Por eso no te pido la luna
tampoco te pido la mar
sólo te pido, mi ángel,
que te dejes amar

Concurs de fotografia matemàtica

Segon Cicle d'ESO

L'arc fuig

Primer premi de fotografia matemàtica - 2n Cicle d'ESO

BORJA GARCÍA

3r ESO A

Jaume Balmes
Institut

Vigilant el punt de fuga

Accésit de fotografia matemàtica - 2n Cicle d'ESO

JOSEP CABRÉ

3r ESO A

Concurs literari de Prosa catalana Batxillerat

Hola, em dic Pau i crec que estic perdut

Primer premi ex aequo de Prosa catalana - Batxillerat

NEUS ROSELL

2n Batxillerat A

M'he perdut. Crec que m'he perdut, no ho sé. No sé on sóc i no sé si sóc on hauria d'estar, no sé si estic perdut o no. Si estigués cert d'on sóc podria saber si estic perdut o només és que no sé on sóc. I no em preocupa. Bé, de fet em preocupa una mica, perquè la mare segur que està preocupada perquè ella tampoc deu saber on estic. O potser ella sí que ho sap i no està preocupada, però aleshores em preocupa perquè si ella sabés on sóc m'ho podria dir i així jo no em preocuparia de no saber on estic. Però de fet, si ella sap on sóc no té perquè saber que jo no ho sé, i potser és per això no ve a dir-m'ho. Què faig? M'espero que vingui la mare a dir-me on sóc. Però si la mare no ho sap aleshores no vindrà, a no ser que el pare li digui on sóc. I si el pare no li vol dir? De vegades el pare em diu que no li vol dir tot el que sap a la mare, perquè aleshores ella ploraria molt. Aleshores si la mare no em ve a dir on sóc és perquè el pare no li ha volgut dir perquè no vol que plori. Estic segur que el pare no vol que la mare plori. Doncs això vol dir que m'he d'esperar que vingui el pare. I si el pare tampoc sap on sóc? Potser si la mare ho sap li dirà i em vindran a buscar tots dos, o només el pare, o només la mare. O potser també vindrà la professora. Perquè si la professora no sap on sóc aleshores els pares s'enfadaran amb ella, i la mare plorarà. Però plorarà sense que el pare li hagi dit res, i si li diu doncs plorarà molta estona. Això ho sé perquè un cop em vaig perdre al parc i van renyar molt la professora d'aleshores, i la van fer canviar per la que tinc ara. Jo no vull una professora nova perquè la que tinc ara és molt simpàtica.

Pobra mare, jo no vull que plori, només vull que em digui on sóc per saber si m'he perdut i he de fer de nen que s'ha perdut. La senyora professora hauria de saber on estic, ella ho sap tot. Però aleshores no ho entenc, perquè ella sempre em diu el que jo no sé, i ara no sé on sóc. Quina professora més rara...

Què he de fer? El problema és que si faig de nen perdut però resulta

Jaume Balmes
Institut

que no estic percut la mare em renyarà molt i potser no em deixa anar a comprar el pa tot sol mai més. Perquè encara que li digui que no sabia on era ella dirà que és perquè m'he distret fent el sòmines i que no puc anar fent el sòmines per la vida. Però la veritat és que no m'he distret sinó que he deixat de saber on estic i ara si que començó a preocupar-me. A més a més si creu que anava fent el sòmines li dirà al pare que és culpa seva per enviar-me a comprar el pa i ja els tindrà barallant-se altre cop. Perquè potser si la mare renya el pare, el pare li dirà tot allò que no li vol dir per no fer-la plorar i jo no vull que la mare plori.

Però també és veritat que si estic percut de veritat i no faig el que he de fer en el cas que em perdi, la mare em renyarà molt i potser tampoc no em deixa anar a comprar el pa tot sol mai més. Dirà que m'he distret fent el sòmines i no puc anar fent el sòmines per la vida i que si tants assajos de fer de nen percut no hauran servit de res. A mi no m'agradava gens jugar al nen percut però ella hi insistia perquè era molt important per mi de saber el que havia de fer si em perdia com aquella vegada que em vaig perdre al parc. Però no sé si ho he de fer, perquè no sé si estic percut de veritat o no.

Aquell policia no deixa de mirar-me, potser ell sí que sap on sóc. Però si parlo amb el senyor policia i després em diu que no estava percut el pare em renyarà per molestar al policia i embolicar a tothom amb les meves tonteries de nen sòmines. En canvi, si resulta que estic percut i no li dic res al policia per no molestar-lo amb coses de nens petits la mare em farà jugar al nen percut moltes més vegades, perquè dirà que he de saber fer de nen que s'ha percut encara que sigui un sòmines que es distreu.

Tinc gana. La *baguette* es farà malbé si els pares triguen gaire a dir-me on sóc. No sé si agafar-ne un trosset petit. Tant si n'agafo un trosset per mi com si els tiro molletes als coloms perquè l'aprofitin ara que està calentona el pare em dirà que perquè he encetat la barra de pa abans d'arribar a casa i potser no em deixa anar a buscar el pa tot sol mai més. Però si em vénen a buscar i estic mig mort de gana em diran que he estat ruc tenint una barra de pa ben bona i que no em sé espavilar perquè sóc un sòmines. I també em diran que perquè he donat molletes als coloms si ja els en donem tots els dissabtes i que moriran d'empatx per culpa meva (això ho sé perquè un dia els vaig donar un tros del meu berenar i els pares es van enfadar molt). Bé, de moment no faré res. Si m'estic morint potser sí que n'agafi una mica, però per ara si em diuen que he estat ruc els diré que no tenia gana. I aleshores em diran mentider perquè la panxa em fa sorolls de tenir gana.

El senyor policia encara em mira i tinc ganes de plorar. Si em poso

a plorar el policia vindrà i el pare em renyarà per haver-lo molestat i embolicar tothom amb les meves ximplerries. A més a més ompliré el jersey de mocs i el pare em dirà que me'l renti jo. I la mare em dirà que no sóc prou gran per anar a comprar el pa tot sol perquè em poso a plorar com els nens petits. I tots poden dir coses de mi i jo no puc dir res d'ells perquè em diuen mal educat. Sóc un nen mal educat i no se n'adonen que això, si de cas, és culpa seva perquè jo no m'he encarregat d'educar-me. Però si els dic això renyaran la professora que tinc ara i potser me'n posen una altra.

I com triguin gaire es farà migdia i jo aquí amb els coloms, el pa i el senyor policia. Quins pares!, no sé mai si dir o fer perquè sempre es tracta del contrari.

A més sempre em diuen que fer tard és lleig i jo porto un munt d'estona esperant que em vinguin a dir on sóc.

Quina barra!

Jaume Balmes
Institut

T'ho imagines?

Primer premi ex aequo de Prosa catalana - Batxillerat

NEUS ROSELL

2n Batxillerat A

- Te'n recordes per on anàvem?

- Si avi, era quan en Tristany i en Kaherdí s'amaguen entre uns matolls esperant que passi el rei.

- Ah, és cert.

"Després el rei Marc passà, i Kaherdí es meravellava de veure els seus privats entorn d'ell, dos deçà i dos dellà, abillats tots de drap d'or i d'escarlata.

Llavors avença el seguici de la reina. Les bugaderes i les cambreres vénen davant, després les dones i les filles dels barons i dels comptes. Passen una a una: un jove cavaller escorta cadascuna d'elles."

- Què vol dir escortar?

- Doncs que les accompanya i les protegeix.

"A la fi s'atansa un palafrè muntat per a la més bella que Kaherdí hagi vist mai amb els seus ulls: és ben feta de cos i de cara, les anques una mica baixes, les celles ben traçades, els ulls riallers, les dents menudes; una túnica de vermell xamit la cobreix; un minso enfilall d'or i de pedreries guarneix el seu front polit."

- Saps, estic segura que la modista de la dama havia estat hores i hores per cosir-li aquella túnica.

- Oi tant! A més, crec que les teles amb què estava feta venien de molt lluny i eren molt cares. Tot perquè estigués bonica. T'ho imagines?

- Segur que anava molt bonica, oi avi?

- És clar. Tant, que en Kaherdí es va pensar que era la reina.

- I no ho era?

- Ara ho sabrem.

"- És la reina?- diu Kaherdí en veu baixa.

- La reina?- diu Tristany;- no, és Camil·la, la serventa seva.

Llavors se'n ve, sobre un palafrè baix, una altra damisel·la més blanca que una neu de febrer, més vermella que una rosa; els seus ulls clars tremolen com la neu dins la fontana.

- Ara la veig, és la reina! -diu Kaherdí.

- *Ei! no -diu Tristany-, és Brangiana la fidel."*

- La Brangiana també anava molt bonica?

- Més encara que la Camil·la, per això en Kaherdí també la va con fondre.

"Però el camí s'il·luminà de cop i volta, com si el sol regalés tot d'una a través dels fullatges dels grans arbres, i Isolda la Blonda aparegué."

Hi vaig somiar durant tota la nit.

La princesa del meu somni tenia un cabell molt llarg de color groc, i portava un vestit rosa que li arribava fins als peus. Tota ella estava plena de purpurina, i tenia els ulls tancats. Caminava descalça pel mig del prat, amb l'herba brillant i suau acariciant-li els peus. I ella reia i feia voltes, ballant, corrent... Passava una brisa d'aire molt fina, just l'aire suficient per moure-li un bri de cabell i fer-lo passar per davant dels seus ulls. I per les pessigolles, ella encara reia més.

Aleshores apareixia el príncep, esvelt i elegant. Era molt guapo; tenia els ulls grisos i el cabell molt groc, com ella. Era corpulent, proporcionat, àgil. Anava muntat sobre un cavall blanc i va ajudar a la princesa a pujar al seu darrere.

Però llavors m'adonava que la princesa era jo i m'abraçava a tu per no caure'm del cavall. No podia parar de riure. Dalt del cavall encara passava una mica més de corrent d'aire, però entre els núvols d'estiu va mostrar-se una punta de sol que no em va permetre tenir fred. I aleshores ens vam mirar i vam començar a riure molt pels vestits senyorials que portàvem, i vam baixar del cavall i ens els vam treure. I a sota dúiem el pijama i encara ho vaig trobar més divertit.

I així descalços, vam començar a fer la croqueta fins que vam arribar a baix de tot del camp d'herba verda on hi havia una petita caseta de fusta. Quan anàvem a entrar-hi es va posar a ploure molt fort i corrent corrent ens vam posar molt a prop de la llar de foc, que estava encesa. Mentre tu anaves a buscar mantes jo m'estirava per la catifa de colors i no tenia gens de fred. T'estiraves amb mi, i ens tapàvem i ens abraçàvem molt fort i ens fèiem molts petons. I jo t'estimava, i tu m'estimaves i no paràvem de riure.

I en el meu somni era tan feliç que no ho puc ni descriure.

Sempre més he estimat el príncep blau de les fantasies més innocents i pures, aquell dolç Tristany fet a la meva mida.

I analitzo el món, veig que la gent no té temps de fantasiejar. La il·lusió de la meva infància no s'ha fos al fer-me gran, i he tingut el suport dels personatges dels meus contes, que m'ajuden a inventar mons alternatius. La Pippi Langstrum de l'Astrid Lindgren, en Don Quixot o la Hansel i en Gretel d'en Andersen, l'Anne de les teules verdes, el nen de la cançó de *The Magic Dragon*, o la mateixa Caputxeta Vermella, també en Kásperle alemany de la Josephine Siebe

o els nens de Narnia d'en Clive Staples Lewis... Tants d'ells, nens, innocents criatures.

Quin mal hi ha a somiar? Imaginar? Sort en tinc que ho puc fer, perquè encara que li demani que faci la croqueta amb mi i es disfressi de príncep, mai riurà amb aquelles ganes.

La flama que s'apagà

Segon premi de Prosa catalana - Batxillerat

MARC ALABART

1r Batxillerat C

Tan sols dues vegades s'ha tornat a il·luminar el meu cor després d'aquella nit, tan sols dos cops després d'aquell desafortunat sopar de Nadal en què la veritat va sortir a la llum, una veritat que, per bé de tothom, potser hauria d'haver quedat a les fosques, com jo durant tots aquests darrers anys de silenci i foscor. Ara torno a veure cares il·lusionades, plenes de llum, plenes de somnis i promeses que no tinc raons per pensar que es compliran. Possiblement l'avarícia, l'egoisme i l'afany de riquesa, per sobre de tot, farà que a aquestes cares difícilment se'ls torni a dibuixar de nou un somriure sincer.

La primera imatge que vaig poder veure aquella nit era la de la família que jo havia conegit sempre. Feia molts anys que celebraven aquell sopar de Nadal: les mateixes estovalles d'un blanc trencat, la mateixa cobreteria de plata, la mateixa cristalleria elegant i refinada... i jo al mig de tots, observant-los, coneixent-los cada cop més, assimilant les seves febleses i les seves pors. Però aquest any s'hi respirava un aire diferent: algú faltava en aquesta taula, algú que sempre hi havia estat, i n'estic convençut que aquesta qüestió romania en el cap de tots els que hi havia a la taula, tant en el dels més menuts com en el dels grans, tant en el dels que l'havien estimat, com en el dels que no.

L'Eulàlia seia junt amb el seu fill, en Pol, i el seu marit, en Joan, que mirava l'Àngel, assegut com a cap de taula; aquest insistia fent preguntes a la Martina, "la nena" com li deia ell, mentre ella es limitava a respondre amb monosí·labs, ja que estava només pendent de sa mare, la Dolors, que es dedicava a riure totes les gràcies d'en Ferran: l'home amb qui feia deu anys que s'havia casat; l'home que irritava la seva filla amb bromes sense cap mena de gràcia sobre possibles "noviets"; l'home que enganyava com podia el seu cunyat, l'Àngel, per tal de poder-li treure el màxim de diners; l'home amb qui el Joan no es podia creure que s'hagués casat la seva germana; l'home de qui no n'estava pas orgullós de ser fillol en Pol; l'home de qui l'Eulàlia sentia fàstic; l'home que es va intentar aprofitar de la Carmeta, la persona que faltava per primer any en aquella taula, fins al moment de la seva mort.

Com jo havia pogut observar durant tots els anys en què ella havia

Jaume Balmes
Institut

estat en aquella taula, la Carmeta era una dona valenta, que havia pujat ella sola els seus fills després que el pare d'aquests morís durant la guerra. El cop havia estat dur, però tot i això cada nit de Nadal parava aquella taula, reunia la seva família més pròxima i brindava per a tots ells i perquè en Bonaventura, el seu difunt marit, des del cel, seguís vetllant per ells. Potser va ser ell també, qui, després de veure com la seva dona havia lluitat per aixecar la família tots aquells anys, va decidir emportar-se-la junt amb ell perquè no pogués viure en primera persona el trist final d'aquesta.

- Què? Aquest any hi ha bona teca, no? No ens podem queixar, que ens va deixar un bon mos. S'ho tenia ben amagat la "vieja" ...

- Ja n'hi ha prou Ferran, ja n'hi ha prou! - va cridar l'Eulàlia, que no havia pogut suportar aquestes darreres paraules d'en Ferran. - No sé ni per què ens hem tornat a reunir tots aquí si ara ja res té sentit. Potser és moment que deixem de falsejar.

A la taula es va fer un silenci sepulcral. El sopar havia començat com qualsevol altre sopar. Havien parlat de trivialitats i de les seves vides, sense anomenar en cap moment la Carmeta. En Joan havia estat parlant sobre l'excel·lent rendiment del seu fill a l'escola, en Pol, mentre el seu pare parlava d'ell no deia res, simplement somreia i anava fent que sí amb el cap. L'Eulàlia no havia dit massa cosa, simplement havia complementat algun dels comentaris del seu marit. L'Àngel, per la seva banda, informava de tant en tant sobre alguna de les reformes que s'estaven duent a terme a la ciutat, un tema al qual ningú li interessava. La Martina, no deia res, simplement es dedicava a restar a taula i menjar, amb el seu característic posat de fàstic. La Dolors i en Ferran explicaven coses de la seva filla i aquest últim, concretament, bromejava sobre tot el que es parlava a taula, moltes vegades, massa, sobre coses amb les quals no es podia bromejar. Després d'aquest moment de tensió, en Ferran va adoptar un posat seriós de cop i es va quedar mirant fixament a l'Eulàlia fins que es va posar a riure de cop i va dir:

- Va, va cunyada, no exageris, que només bromejava

- Que només bromejaves!? Per què us la vau endur, eh? Per què? Per què vau estar anys i anys sense fer-li ni cas, anys i anys veient-la només de tant en tant i trucant-li tan sols pel seu aniversari, i de cop, quan veieu que la Mort l'està a punt de visitar vosaltres també us hi acosteu, com si fossiu carronyaires! Això és el que sou, carronyaires! Només desitjàveu l'herència, una herència de merda, que al final va repartir entre tots i no us va servir de res el numeret dels últims me-sos!

- Va dona, va, calma't... - deia intentant posant pau l'Àngel.

- No, Àngel, no, ja n'hi ha prou que amagueu tots el cap sota l'ala, ja

n'hi ha prou. Tu saps ben bé el mal que us han fet aquesta gent a tu i a en Joan. - va dir l'Eulàlia entre sanglots.

Havia explotat, després de mesos d'aguantar, havia explotat. En Joan, per la seva banda, no deia res. Restava immòbil, amb la mirada perduda, reflexiu. Segurament s'estava debatent entre mantenir-se serè davant la situació o explotar com havia fet la seva dona, mostrar el que de veritat pensava, reaccionar davant de tot el que havia passat...

- Serà millor que us n'aneu. - va dir, aparentment serè.

- A veure Joan... - va començar a dir la Dolors.

- A veure res, Dolors! A veure res! La Carmeta estava bé quan estava a casa nostra, estava bé! Evolucionava favorablement fins que us la vau endur! - va cridar, alhora que va esclatar en llàgrimes. - Marxeu! Marxeu! No us vull tornar a veure mai més! Mai més!

Les llàgrimes li regalimaven pel coll. Tota la taula va quedar muda. A en Pol també li començava a caure una llàgrima, i és que en Pol, per molt que només tingués dotze anys, ho entenia tot molt bé, massa bé: va abraçar la seva mare, va mirar-la amb els seus ulls, llagrimosos, i va dir-li: "per què no l'estimaven, a l'àvia?".

I això és l'últim que recordo. L'Eulàlia em va apagar. No sé què va passar després, el que sí que sé, és que l'any següent, en aquella taula, tan sols hi havia quatre persones.

Tampoc sé el perquè ja no em van tornar a encendre els següents anys. Suposo que les coses canvien, suposo que no li podem buscar l'explicació a tot. D'acord que només sóc una simple espelma que serveix com a centre de taula, d'acord, però el veure una mateixa família reunir-se durant tantes nits de Nadal, em va ensenyar tal i com poden ser les persones i la seva fragilitat i la de les seves relacions. Espero que els qui ara s'han trobat aquest llegat familiar em tornin a encendre per molt que només sigui una sola vegada. No sé perquè em van guardar, una simple espelma, a punt de consumir-se del tot, potser perquè havia estat en totes les taules de les nits de Nadal que organitzava la família, potser perquè era un punt important en la tradició que seguia la Carmeta, potser perquè volien mantenir-me viva, i demostrar que encara que estigués a punt de consumir-me, no ho havia fet del tot encara, tal i com passava en la seva família. Potser la seva flama s'havia apagat com la meva, però no volien pensar que la família s'havia consumit del tot.

Jaume Balmes
Institut

Concurs literari de Prosa castellana Batxillerat

El don

Primer premi ex aèquo de Prosa castellana - Batxillerat

Leyla Ackech

2n Batxillerat A

Al salir del hospital nos dirigimos directamente a la farmacia para comprar el analgésico y el antiinflamatorio que nos había recetado el médico de urgencias. En el box me habían inyectado Nolotil vía intravenosa para calmar ese dolor eléctrico que me recorría desde el hombro hasta la punta de los dedos, y me sentí aliviada de empezar a notar los efectos. Pensé que me había roto la muñeca cuando al agarrar la silla de Laura evité que cayera de espaldas y se desnucase. Los profesores le repiten continuamente que no incline la silla hacia atrás, e incluso ya la habían advertido de lo peligroso que podía ser. Aún no sé cómo logré salvar tanta distancia de forma instantánea y tener fuerzas para aguantarla. ¡Fue casi un milagro!

Mis padres insistieron algunas semanas más tarde en visitar al médico para hacerme una revisión después de decirles que tenía entumecida la mejilla derecha. Se lo conté por casualidad, pero ellos son tan pesados... En realidad sucedió que le había dado tal tortazo en la cara al novio de Maite, mi mejor amiga, que me dolió hasta a mí. Reaccioné impulsivamente cuando oí que este la había obligado a taparse el escote de la camisa mientras le gritaba que vestida así parecía una puta. Mis amigas se quedaron boquiabiertas no solo por mi atrevimiento hacia Carlos, sino sobre todo porque, según dicen, pareció que hubiera volado desde aquella esquina del bar hasta donde estaba la pareja.

Después de unir los electrodos a mi piel, el médico se concentró en los datos que proporcionaba el aparato al cual estaba conectada. La prueba era larga, y dejé volar mis pensamientos libremente. Hacía tiempo que me encontraba desanimada e incluso a veces con una fuerte rabia debido a la situación enrarecida que se había creado últimamente en el grupo de amigas. Durante toda la ESO estábamos muy unidas, nos contábamos nuestras alegrías y nuestras penas, nos ayudábamos, sentíamos el apoyo de las demás y, al fin y al cabo, creímos que nuestra amistad debía ser para siempre. Es verdad que teníamos nuestros más y nuestros menos porque algunas tenemos un fuerte carácter y otras, a veces, se dejan llevar estúpidamente por las demás, pero siempre acabábamos por entendernos. Sin embargo, últimamente, parece que cada una vaya por su lado. Nos

Jaume Balmes
Institut

hemos individualizado hasta el punto de que ya no nos llamamos ni nos contamos nuestras experiencias o nuestras cosas. Si me paro a pensar, ¿cuándo fue la última vez que una de mis amigas vino a casa? También es cierto que llevo semanas sin llamar a ninguna por teléfono. ¡Pero es que, si no lo hago yo, ellas tampoco! Como vemos el final del Bachillerato y empezamos a preocuparnos por la Selectividad, por si podremos acceder a la carrera que tanto desearíamos hacer, o como tal vez no tenemos claro qué estudiar después y pronto deberemos escoger, supongo que nos entra el miedo, la duda y nos sentimos fuertemente estresados. Me preocupa perder a las amigas con las que tanto he disfrutado. Mi madre dice que en los grandes cambios de la vida se pierden amigos, pero también se hacen otros nuevos, y que ella no conserva ninguno del instituto. Constantemente me pide que vea la cara bonita de la vida y deje de pensar en las cosas desagradables.

El médico me explicó que debía llevar a cabo un período de rehabilitación, que tenía algún problema en los nervios y era necesario hacer una serie de ejercicios para evitar que fuese a más. Yo tenía claro que había una relación directa entre haber caído al vuelo a Laura de la silla y el dolor del brazo, y no precisamente porque me hubiera torcido la muñeca, así como entre el rápido reflejo contra Carlos, en defensa de mi amiga, y la sensación de tener dormida media cara. Esta sospecha se hizo evidente cuando, pasados unos días, Maite me contó que Carlos le había pegado. Le dije que no podía estar un día más con él y que, si dependiera de mí, se las cargaba. El caso es que al día siguiente me contaron que se había roto una pierna a causa de una caída de la moto. Al saberlo, me alegré porque había recibido su merecido. Me dirigía a casa pensando en lo bien que le había estado cuando, al parecer, tropecé y me caí al suelo. Del golpe se me nubló la vista por un momento, pero al instante me recuperé. Sin embargo, sentí un fuerte dolor que me recorría desde la rodilla hasta el tobillo y que me obligó a cojear el resto del trayecto. Entonces pensé que nada era fortuito. Las tres veces había conseguido hacer realidad mis propósitos; evitar que Laura se desnudase y castigar por dos veces a Carlos. En todas ellas, la manera de conseguirlo había sido inexplicable, casi mágica, pero, además, en las tres ocasiones me había ocurrido algo desagradable, como si la magia se cobrase un peaje.

Cuando llegué a casa, mis padres se preocuparon mucho y decidieron llevarme al hospital. Yo insistía en que no era necesario, y que me dejaran en paz. Últimamente estaban insopportables. ¡Era para que cayese un rayo, los pusiera a los dos bien firmes y los dejase mudos! Al poco de pensar en ello, se oyó un ruido seco y reventaron

los grifos de la cocina y del lavabo. Mis padres se quedaron quietos por un momento, en silencio, mientras el agua salía a chorro y llegaba hasta el techo. Entonces perdí el equilibrio y estuve a punto de caer al suelo de no ser porque mi madre me cogió fuerte del brazo y me sostuvo como pudo. Mientras, mi padre bajó al sótano a cerrar la llave general del agua y a continuación salimos de casa. Cuando atravesábamos el jardín, inundado por el chorro que salía de la toma de agua de la calle (esta también había saltado por la presión debido a alguna avería), me di cuenta de que no me respondía la pierna y que mis padres me llevaban al coche casi en brazos.

Me desperté estirada en una cama desconocida, que me pareció muy alta. Tenía a mi lado, junto a la almohada, el interruptor de la lámpara de la mesita de noche. Lo accioné, pero no se encendió. Probé con el interruptor de la pared y entonces sí se iluminó la habitación. Estaba en un hospital y el primer interruptor era el de la llamada de la enfermera. Al rato llegó una mujer de mediana edad, muy cariñosa, que me preguntó cómo me encontraba y me dijo que en breve me darían la cena. Le pregunté qué hacía yo ahí y, mientras me contestaba, me acordé de lo ocurrido, y empezó a cautivarme la idea fascinante de que quizás por alguna razón había desarrollado la capacidad de hacer realidad mis deseos, es decir, que tuviera poderes. Al día siguiente el doctor y un enfermero me llevaron a rehabilitación. No podía mover la pierna izquierda, así que me sentaron en un arnés y, medio suspendida en una cinta móvil, me hacían realizar los movimientos necesarios para andar.

Desde que me dieron el alta en el hospital, no dejé ni un momento de pensar tanto en mis amigas, que me trataban cada vez con mayor distancia, como en la posibilidad de tener realmente ese don del cual sospechaba. Hubiera querido explicárselo a todas ellas, pero seguro que tal y como estaban las cosas se habrían mofado y me habrían tratado de tarada. Pensé entonces en la posibilidad de hacer la prueba de fuego. Si realmente tenía poderes, podría disponer que se arreglasen las cosas con mis amigas y entonces todo volvería a ser como antes, sin embargo tenía miedo de que, si realmente tenía un don, este se cobrase en mí una fuerte factura. Ya podía andar, pero me sentía floja, y el dolor eléctrico del brazo y de la pierna no me abandonaba. ¿Qué podía ocurrirme entonces si utilizaba mi magia? Tras los exámenes de la segunda evaluación, mi relación con las amigas fue cada vez a peor. Intentando solucionar las cosas, decidí hablar con ellas de una en una y explicarles lo mucho que las quería y las necesitaba, pero empeoré la situación aún más. Me acusaron de querer enfrentar a unas contra otras y me dijeron que era una egoísta, que solo quería que me hicieran caso. Fue entonces cuan-

do, en un ataque de rabia, pensé en lo más profundo de mi ser que, si de verdad tenía poderes, estos debían hacer que fuéramos de nuevo unas grandes amigas. Me puse histérica, y caí al suelo como si tuviera una crisis de ansiedad.

Al día siguiente me desperté de nuevo en el hospital. No podía incorporarme para ir al lavabo y, de hecho, me di cuenta de que estaba sondada. Entonces pensé en lo desgraciada que me sentía, en que nada podía ser peor. Las amigas ya no me querían, había perdido muchísimas clases y quizás no aprobaría el curso y, además, no tenía movilidad en las piernas. Así me pasé dos meses, convencida de que el don mágico tenía su parte cruel y sin querer escuchar a mis padres ni las indicaciones de los médicos.

En realidad, todo era una gran mentira para no querer aceptar que el don que había desarrollado era un arma de doble filo que, si bien me permitía obtener los que quisiera, también se llevaba algo de mí cada vez que hacía uso de él. Oí que los médicos les decían a mis padres que padecía algo así como esclerosis múltiple amiotrófica. Estos médicos a todo le ponen nombres raros, especialmente cuando se niegan a admitir fenómenos que escapan a su entendimiento más científico.

Amor y honra

Primer premi ex aèquo de Prosa castellana - Batxillerat

ISMAEL MATAMOROS

2n Batxillerat A

Cuando el tambor del gatillo prendió la mecha del mosquetón y la bala, disparada con precisión, abandonó el arma polvorienta, dejando tras de sí el silbido que acompañaba la muerte para penetrar en la carne del reo, la sangre se hundió firmemente en la superficie porosa del paredón, tras sus espaldas, y el universo se fundió en negro. Ambos reos, nacional y republicano, cayeron arrodillados sobre la grava, simultáneamente (quién sabe en qué lugar de España cada uno de ellos), rasguñando su piel contra esta, áspera como la muerte misma. Barro y percán ennegrecieron sus pieles. No existía ya alma ni conciencia capaz de percibirse de tal dolor: dos cuerpos exáñimes bajo la lluvia; carne, hueso y fluido, nada más.

Sin haber advertido aún concepción alguna, los dos reos hallaron su mundo reducido a una cierta sensación de sosiego difícil de describir. Una vez abandonadas las restricciones corpóreas, cada palabra, incomprendible pero a su vez llena de significado, fluyó por un donde inmaterial (tal vez un cuando, pero qué importaba ya), para llenar el vacío de cada idea, cada recuerdo, cada sentimiento y cada pasión que escondían sus almas desnudas.

- Así pues, ¿finalmente has alcanzado tu meta? Morir por la patria lo llamas... así es como has agradecido el don del vivir... No existe vida peor empleada que la que se pierde inútilmente. Si no fuera así, ¿dónde está ese futuro mejor por el que dices haber luchado? ¿Acaso muerto serás capaz de disfrutar de tal triunfo?

- No hables en vano, pues en mi conciencia vivirá por siempre la satisfacción que aporta el haber muerto en pro de mi honra, mucho más que, si muerto por edad, hubiera vivido mil años de orejas agachadas, ciego ante la injusticia, manco de dignidad.

- ¡Qué insensato! Date cuenta de las mil cosas que, por haberte dejado morir joven, te ha arrebatado tu orgullo... ¿No es cierto que tu mujer quedó encinta tras tu muerte? ¿Qué me dices de la criatura? ¿Cuánto habría deseado reconocer la cara de su padre entre miles y haber sonreído con orgullo, incluso, quién sabe, tanto bajo el régimen nacional como el republicano? ¿Será más intenso su rechazo de un régimen injusto que el dolor de no poder reconocer a un padre bajo su techo cada día?

Jaume Balmes
Institut

- La carencia de valores del bando que defiendes se nota en tus palabras, viejo enemigo. Mi hijo vivirá con orgullo y esperanza porque ha nacido de un héroe.

- ¡Ah, qué vacío e impasible llegas a ser! ¿A quién echará más en falta, a un padre honrado y vivo o a un "héroe" muerto. Es más, sobreestimas desmesuradamente el valor de tu muerte, pues ambos sabemos que una vida más o una vida menos, a día de hoy, no importa lo más mínimo. Has muerto por un régimen que no echará en falta tu vida, pero has sido incapaz de vivir por una familia que lamentará cada día tu falta, por unos padres que llorarán cada día sobre tu tumba lamentando tu pérdida...

- Así lo he querido, amigo, y así respetarán y recordarán mi nombre quienes consideren digna mi partida. En cuanto al placer del vivir, dudo de que bajo el desorden político pueda existir tal dicha.

- ¿Y qué me dices de la magia de vivir? ¿Qué hay de los pequeños momentos de soledad que engrandecen el alma y el corazón? ¿Qué me dices de la suave brisa que acariciaba tus pestañas de buena mañana, cuando, recién aparecidos los primeros rayos del alba, salías del cortijo a labrar la tierra? ¿Qué hay de la calidez del propio cuerpo, de cada uno de los pequeños detalles que aporta magia y sentido al vivir? Aquel saltamontes que se posa sobre el muro a frotar sus alas, el calor del primer rayo de sol sobre tu frente, el movimiento de las espigas bajo el suave fluir del viento grácil y fresco, que al respirarlo con delicadeza llena cada rincón del alma de sensaciones... Cada detalle es vital, cada ínfimo movimiento... El olor de la tierra, húmeda y fértil, después de aquella tormenta de verano, el rumor de las hojas del álamo que danzan a lo lejos... Y dime si no añorarás la sonrisa de complicidad de tu amada después de un día de trabajo... Permíteme decirte, amigo, que tu muerte solo ha acarreado pérdidas para ti... ¿Crees sinceramente que ese ideal por el que has luchado merece perder algo tan hermoso como el vivir?

- Parece muy sencillo lo que afirmas porque no tienes en cuenta que la inquietud de una vida sometida a ideales indignos perturbaría toda esa paz de la que tanto te enorgulleces. Debes saber que hay quien tras la muerte busca una recompensa, y para quien tal recompensa supone la propia muerte. Si buscas paz, nunca serás digno de honra.

- No te equivoques, amigo. Me basta y me sobra con la honra que yo mismo otorgo a cada suceso de mi vida, pues no existe honra sin reconocimiento y, en la paz de una vida feliz, mi propio reconocimiento es el que calma mis inquietudes. Basta con un sentimiento diario, una estima ardiente que empuje nuestros pasos a través del camino inexorable de la vida por cualquier senda, puesto que no es el sen-

dero lo que nos da la felicidad, sino el saber caminar con gracia y aprovechar las oportunidades que nos brinda cada paso.

- No malgastes tus palabras, por más que pretendas persuadirme de que olvide mi dignidad, esta permanecerá firme y erguida como en el mismo instante de mi muerte. El haber muerto por mi país hará de mi nombre un mito y, si mi partida no fue suficiente para otorgar la gloria a quienes me apoyan, habré muerto con la convicción de haber luchado por el orden... Y quién sabe si la victoria será un manjar digno de mi bando... Aun así, si esto no fuera posible, la gloria y la valentía de mi acto le bastarán a mi persona para alcanzar el reconocimiento propio de un héroe...

- Veo que tu amor por vivir no tiene nada que envidiarle a tu tosco orgullo... En ese caso, ve con tu honra de muerto al purgatorio, querido republicano, Dios sabrá juzgar tu causa.

Tras una risa triste y lejana, el eco de la nada trajo unas últimas palabras que, burlonas, dieron paso al silencio absoluto:

-Permíteme dudar de la existencia de ese lugar, amigo nacional.

Viaje en tren

Segon premi ex aèquo de Prosa castellana - Batxillerat

CLEA VENTURA

2n Batxillerat A

Abres los ojos, confundida y extrañada, y te encuentras a ti misma meciéndote con el suave traqueteo del tren. El vagón está desierto, solo algún rayo de sol se filtra a través del vaho que cubre las ventanas para hacerte compañía. Temblando de frío y soledad decides dar un paseo.

Caminas distraída, fijándote en detalles al azar -un rasguño en la tapicería de un asiento, una bombilla parpadeante, una puerta que no ajusta del todo...-, tus pensamientos van a la deriva. Te mueves extrañamente lenta, como si estuvieses debajo del agua, y el sonido de tus pasos se oye lejano, con un eco fantasmal. Te das cuenta de que no se oye ningún ruido procedente del tren -ni las ruedas en los raíles ni el traqueteo en la suspensión, nada-, pero tampoco parece preocuparte. Recorres el tren entero y todos los vagones se parecen: vacíos y destartalados. Cuando empieza a disminuir su velocidad, curiosa, desempaña una ventana para ver a qué se debe. El tren se acerca a una parada. Decides bajar, cansada de continuar el viaje sin saber adónde te llevará. Una vez en el andén, sigues con la mirada al tren mientras se aleja. En otro lugar, un corazón deja de latir. La niebla espesa filtra la luz del sol en esta mañana legañosa cuando te das cuenta de que no estás sola. Fuerzas la vista y te parece ver a alguien que no creíste que volverías a encontrar. Te acercas, entre curiosa y asustada, para descubrir que no te equivocabas. Frente a ti está sentado un niño de catorce años que te reconoce y te sonríe. Las lágrimas anegan tus ojos mientras recuerdas cómo te dieron la noticia de su muerte. Él solo te sonríe. No quieras quedarte -te dice- sigue adelante. Tú no quieres hacerle caso, deseas quedarte hablando de mil cosas. Pero algo desconocido y poderoso te impulsa a coger otro tren y seguir con tu incierto viaje. Se te hace muy difícil dejarle atrás –una vez más-, aunque cuando llega el tren a la estación sabes que no puedes dudar y, apesadumbrada, subes sin mirar atrás. Mientras el tren te aleja de la estación, en otro lugar, un corazón reacciona ante las descargas eléctricas y vuelve a latir.

Otra vez en un tren, pero esta vez no estás sola: una chica de pelo corto y moreno te mira desde el fondo del vagón. Incluso fuera de contexto reconoces esos brillantes ojos grandes que te sonríen con

dulzura. Su sola presencia destila calma, en su mirada tranquila se vislumbra la madurez y en su sincera sonrisa, la valentía del que lucha. La recuerdas postrada en la cama del hospital, solo la decisión en sus ojos oscuros contrastaba con el blanco que la absorbía y la hacía parecer tan frágil. Pero ella ganó su lucha, a base de sonrisas y actitud positiva. Abrumada por la admiración, decides firmemente que seguirás adelante. Sentada a su lado, te dejas mecer por el traqueo del tren mientras cierras los ojos y, con la sonrisa que ella ha puesto en tus labios, te quedas dormida.

Cuando te despiertas, notas el olor antiséptico y te encuentras a una persona vestida de verde hospital sujetándote la mano mientras te sonríe preocupado. No logras recordar nada. Él parece leer el desconocimiento en tu mirada. Confundido, se lleva tu mano a la mejilla, entrecerrando los ojos. Esos ojos moteados de verde, como manchados de esperanza. De repente, recuerdas. Vuelven lejanas las imágenes como flashes. El accidente, la sensación de apagarte lentamente y tu último pensamiento, que fue para el dueño de estos ojos. Y por fin comprendes. Él es tu presente, el motivo desconocido por el que seguías adelante. Sonríes, más tranquila, y cierras los ojos sabiendo que no vas a despertar otra vez en un tren. Has vuelto de muy lejos, y te sientes dichosa. Justo antes de dormirte, notas un beso en la mano.

Jaume Balmes
Institut

La Sarabanda de G. F. Händel

Segon premi ex aèquo de Prosa castellana - Batxillerat

GUILLEM MARTÍ

1r Batxillerat B

Me despierto angustiado. Empapado de sudor, miro a mi alrededor. Cuando me doy cuenta de que estoy en mi cuarto, una sensación de alivio invade mi cuerpo. Las pesadillas no me han dejado dormir bien, y por un día que lo necesitaba...

Lentamente me levanto y, con una calma inusual, me ducho y tomo el desayuno. Entre sorbo y sorbo de zumo oigo ensayar a la vecina del piso de abajo. Toca el violín, y hoy tenemos un concierto en el conservatorio, así que decido coger mi viola y seguir su ritmo.

En el metro, de camino hacia el ensayo general, no para de sonar dentro de mi cabeza, curiosamente, la canción más fácil de las que tocamos, la Sarabanda de Händel. Es una canción muy sencilla, aunque mi parte es estrepitosamente aburrida, no sé por qué no paro de musitarla. Intentando sacármela de la cabeza, ya he llegado al conservatorio. En la puerta ya están esperándome el resto de mis compañeros de música de cámara.

Los nervios me corroen. Estamos todos dando vueltas en la sala adyacente al auditorio, sin saber qué hacer y más nerviosos que un niño el día antes de su cumpleaños. Somos los últimos en tocar y, primero, van entrando y saliendo amigos de otros cursos que tocan antes. De fondo se van oyendo melodías preciosas de Mozart, Bach, Telemann e incluso alguna canción de The Beatles. Pero mi cabeza solo escucha, en su propio interior, la Sarabanda. Esto me preocupa, porque debería estar más nervioso por la otra pieza que tocamos, el Concierto de Brandenburgo nº4, pero soy incapaz ni siquiera de recordar cómo es la melodía. Solo suenan una y otra vez las mismas y pobres notas.

Al fin es nuestro turno. La primera obra empieza a sonar dulcemente. Las flautas tocan la parte aguda de la melodía, y el clave y el contrabajo hacen el bajo continuo. Mientras, la cuerda vamos tejiendo los conjuntos harmónicos.

Terminamos con un alivio tremendo: es la primera vez que nos sale bien y entera. Sin embargo, mi mente está extrañamente aterrorizada por la última de las canciones que vamos a tocar.

Entra en el escenario el oboe solista y empezamos con la Sarabanda. La acústica devuelve a mis estupefactos oídos las notas de unos y otros, y apenas miro la partitura de tanta atención como presto al resto de los compañeros. El director nos hace una ligera indicación para que terminemos la cadencia, y empieza a tocar el solista. Cierro los ojos e imagino, tampoco sé por qué, un pueblo quemado, destrozado por algún motivo en el que no quiero pensar. Sin que me dé cuenta, el oboe ha dejado de sonar y ha empezado a sonar la misma melodía tocada por un violonchelo, acompañado del contrabajo. Suena extremadamente piano, pero no por miedo, sino por pasión. El contraste hace aún más viva la imagen que se había formado en mi mente, y no puedo evitar equivocarme en mi entrada, sin embargo nadie parece haberse percatado de ello ya que, al terminar, todo el público aplaude con gran emoción. Los demás sonríen a la gente y se alegran de la interpretación, pero yo sigo con la interpretación de los solistas en la mente, e incapaz de olvidar aquel pueblo devastado.

Estoy tumbado en mi cama. La Sarabanda no para de sonar en mi cabeza durante todo el día, así que he quedado con unos amigos mañana para ver si puedo deshacerme de una vez de estos pensamientos agobiantes. Me imagino a los habitantes del pueblo, algunos a punto de recibir a la muerte y otros que ya se han ido con ella al inframundo. Cuerpos deformes y contorsionados, devorados por las llamas y la penuria. Todas estas imágenes no me dejan vivir desde hace unas horas.

Creo que hoy no voy a poder cenar.

Me despierto otra vez empapado. Ya es la tercera vez que me despierto esta noche y no aguento más. Como ya son las siete, me visto rápidamente y, sin desayunar, bajo a la calle. Aún no ha salido el sol y las calles están prácticamente vacías. Únicamente, algunas gentes de extraña vestimenta, como si procedieran de otra época, vagan por la calle. Por enésima vez, vuelvo a cír las mismas notas; creo que ya podría tocar las distintas voces una a una. Pero esta vez es diferente. No resuenan en mi mente, sino que se oyen a lo lejos.

Como si fuera un imán, siento la necesidad de ir hacia el origen incierto de las notas. Cierro los ojos y, apoyando las manos en las paredes, voy hacia donde me dirige el oído. De pronto me detengo. Sé que es ahí, en ese edificio que estoy palpando y me resulta angustiosamente familiar. Abro los ojos y mis temores se confirman: estoy ante las puertas del conservatorio. Poco a poco, con pasos lentos y pesados, abro la puerta y entro.

Los pasillos están vacíos y empieza a sonar el solo del oboe. La sala

Jaume Balmes
Institut

de la que sale la música es exactamente la misma en la que tocamos ayer. Asustado, abro la puerta mientras un escalofrío recorre mi espalda.

Una multitud de gente está sentada en las sillas escuchando a los músicos con atención. Todos visten esos extraños ropajes que llevaban los viandantes. Avanzo entre las hileras de asientos y me fijo en ellos. Me resultan ligeramente familiares, no sé por qué. De pronto me doy cuenta de que ha empezado el solo de violonchelo y un miedo indescriptible irrumpre en mi cuerpo. Esos hombres y mujeres, niños y ancianos son los que había visto en mi mente durante el concierto. Temblando y con gotas de frío sudor recorriéndome la espalda, levanto la vista hacia los músicos. El terror me paraliza totalmente cuando veo que son mis compañeros, mis amigos, los que están tocando, pero, a la vez, no son ellos. Tienen un aspecto totalmente demacrado, como si fueran cadáveres animados por necromancia. Y mientras suenan las últimas notas veo que allí, entre el violonchelista y mi vecina, estoy yo.

Concurs literari de poesia catalana Batxillerat

Dos sonets per a la Betty

Primer premi de Poesia catalana - Batxillerat

PAU FERRER

2n Batxillerat C

(Sonet de primavera)

Betty, dels ullots d'un blau mariner
I lluna a les celles. Un sol marejat
Li fa de barret, subtilment lligat.
Descarat mirar, descansat, planer.

I amb sa veu desfeta canta en castellà
(moviment deixat, peus sense mitjons)
l'última rumbeta, aixecant talons.
Saltant pel carrer, balla el txa-txa-txa.

Més el sol mareja –els cabells remou–
Reina de la nit, peus de Peter Pan.
Balla aquesta rumba, peculiar estil.

Jaume Balmes
Institut

Per aquesta nit, el món per tu es mou.
Arribat el dia, anirà trepant
El sol que il·lumina tot etern abril.

Desembre del 2010

(Sonet d'estiu)

Betty, ja és estiu, tall de síndria riu
sobre la barbeta. Ona al blau de juny
-espigó arronsat- per ton front s'esmuny.
Tebi, al mar serè, brota el sol joliu.

I mires planera porpra alba d'agost
(bikini de ratlles, xancletes de dit),
lluna de maragda que es bressa al teu pit,
flaixos enigmàtics quan ton sol s'ha post.

Marea que escala l'astre marejat
(mariner misteri cobreix l'oceà
i llunes que cauen dins l'obscura nit),

Betty, quan somies l'estiu s'ha acabat.
Impressions de l'alba que el mar s'endurà,
somriures de síndria pel capçal del llit

Febrer 2011

Aclariment per als qui em consideraven un model de despreocupació i de benaurança

Segon premi de Poesia catalana - Batxillerat

SAMUEL NEL·LO

2n Batxillerat A

He constatat que molta gent
-Tu rai, content com sempre- em diu.
Si realment em coneguessin...
trobarien que sóc esquiu.

I és que rere el to sardònic
que acostumo a utilitzar
amago inquietuds profundes
que no goso declarar.

Incerteses, esperances,
balbuceigs d'enamorat,
que amb absurda covardia
guardo dins del cor tancat.

Amb careta faceciosa
faig paper de bon humor
un bon toc d'hipocresia
dissimula el meu enyor.

Jo confio que algun dia
es pugui obrir l'olla a pressió
Mes de moment, per pena meva,
va per dins la processó.

Jaume Balmes
Institut

Concurs literari de poesia Castellana Batxillerat

Yo a veces me pregunto

Primer premi de Poesia castellana - Batxillerat

SAMUEL NEL·LO

2n Batxillerat A

Yo a veces me pregunto
de qué sirve derivar,
saber lenguas, leer, leer mucho,
formular y conjugar
si después soy un inepto
con las cosas más banales,
si después me atemorizan
actos simples y triviales,

llamar por teléfono, saber bailar,
jugar a fútbol, dejarse llevar,
hablar de chicas, irse a emborrachar.

Yo a veces me avergüenzo
de mi propia estupidez,
de mi persona esmirriada,
de mi tonta timidez
y te envidio, ¡Oh héroe antiguo!,
hombre simple, sin maldad,
ideal de las mujeres,
lleno de virilidad.

Que a menudo, mi sensación
es la de ser (y con razón)
un pobre diablo, un mero bufón.

Primavera

Segon premi de Poesia castellana - Batxillerat

ARNAU PICÓN

2n Batxillerat C

El rostro deshelado
de las montañas del norte,
la escarcha del manzano
y el olor de suelo mojado,

y la muda mudanza del frío,
y el resurgir de la brisa,
un tenue esplendor
anuncian el equinoccio.

Golondrinas exiliadas traen
de nuevo a casa aquella
que fue musa de tantos y tantas,
que despierta las fresas y el lirón.

Jaume Balmes
Institut

Que vuelve a nuestras vidas
la que un día coloreó
los tulipanes y las mejillas
y las flautas de poniente.

Yo me quedaré con ella
al son de un blanco ciruelo,
acurrucado entre sus dedos
y untado de azules del cielo.

Yo me quedaré con ella, la del laurel tierno.
La de los charcos de sosiego.

Yo me quedaré contigo, primavera,
y nos reiremos del pasado invierno.

El fin de toda obra ...

Accèssit de Poesia Castellana - Batxillerat

JAN VALLS

1r Batxillerat B

El fin de toda obra
no lo marca el autor,
la trama circula sola
cual río, sin temor.

La vida no es más que un juego,
un juego con azar.
un juego como una obra,
¿cuándo va a finalizar?

Si tu final no decides,
¿para qué tanto pensar?
Tú no controlas los carriles,
nunca los podrás cambiar.
Resígñate a las losas,
nunca hubo libertad.

Mi juego se acaba.
Lo sé, lo siento.
Tú no estás aquí.
Lo lloro, lo lamento.

Mi cuerpo aquí perece
y ya nada puedo hacer.
Solo lamento aquello
que por miedo no pude hacer.

Concurs reflexió filosòfica Batxillerat

Sobre la moral conformista i la felicitat supèrflua

Primer premi de Reflexió filosòfica - Batxillerat

ARNAU PICÓN

2n Batxillerat C

Alguns professors, seguint el vell costum de confondre els verbs “ensenyar” i “infondre”, acostumen a donar lliçons sobre ètica i moral. He estat testimoni, moltes vegades, del discurs que, grosso modo, deia “estudia si vols ser feliç”, o també del que deia “intenta fer feliç als del teu voltant, no t'esforcis amb més”. Tenint en compte que el primer apel·la al valor adquisitiu i el relaciona amb la felicitat (existeix un involuntari raonament lògic: si estudes, tindràs una feina digna, i, si la tens, tindràs una vida acomodada econòmicament) i que el segon dóna la primordial importància al món que podem concebre, al món que tenim davant dels nassos (el nostre barri, la nostra família, el nostre cercle d'amics, coneguts, companys...) ambdós discursos poden ser considerats unes premisses que poden conduir l'ideal de felicitat dels joves a ser aquell model que, durant el segle XX, ha estat, per excel·lència el de la vida digna, saludable i feliç. És aquell en el qual la família és la que alguns agosarats s'atreveixen a definir com a “normal”. El pare, que és un home seriós, respectuós, serè, treballador i racional... i la mare, que és amable, comprensiva i tenbra; són els estereotipats pilars d'aquesta família. Existeixen també els fills, el gos, el cotxe, la casa - potser amb jardí o pati - i els amics, que bé poden ser companys de feina, veïns... És el model de família que els mitjans de comunicació s'han encarregat d'idealitzar amb sèries, pel·lícules o els estereotips de la publicitat.

Però... aconseguir aquesta vida, o una vida que s'hi assembli, ens farà ser realment feliços? I tot això de fer feliç a qui tens al teu voltant... realment et convertirà en una bona persona?

Molts pensen que sí, que la quotidianitat es pot convertir en quelcom agradable i còmode, i que procurant que el nostre entorn sigui el més feliç possible ens convertirem en bones persones. Personalment crec que la felicitat que viurem serà totalment superficial, que ens faltarà passió i que ens turmentarà la rutina. Morirem sense haver deixat petjada i el món seguirà el seu rumb. Haurem desaprofitat l'oportunitat per fer quelcom realment gran, que pugui fer feliç el mà-

xim nombre de persones - això és la vida - deixant morir dies passatgers i morirem havent estat una simple bona persona. Sóc conscient que aquesta visió que defenso és molt utòpica, i que l'argument que exposo és difícil de dur a terme; però, si som més feliços fent el bé, per què no podem fer el bé a una escala més gran? Opino que la resignació hauria de ser impròpria dels humans i que el nostre objectiu per ser feliços hauria de ser una mica més difícil d'assolir.

La moral dels estereotips abans citats (el pare o la mare de la família que tots hem desitjat ser) és, al meu parer, massa estoica. És el conformisme virtuós amb la raó, amb la naturalesa i amb Déu (encara que, actualment, potser ja no recau en aquest trident sinó que és conformisme, simplement, amb la vida que ens ha tocat viure, i amb el món en el qual vivim). A l'estat, al sistema en què vivim, ja li interessa que tinguem aquesta moral. No es pot jugar una partida si els peons es converteixen en reis, però els peons no haurien de tenir l'obligació de conformar-se amb el que els ha tocat ser. Ser conformista és ser conservador. Hegel va dir que "perquè hi hagi llibertat en un estat és precis que això depengui de l'albir del individu..." Potser la llibertat universal és l'objectiu real de l'ésser humà. Potser lluitar per això ens farà més feliços que aconseguir una vida acomodada. Potser aquesta és la meta, aparentment inassolible, que ens portarà a ser totalment humans complets, justos, lliures i feliços. Crec que, especialment els joves, hauríem de deixar enrere la prudència i el conformisme, i hauríem de ser més utòpics, rebels i inconformistes. Si és cert que som feliços fent feliços als altres, no hauríem de deixar que hi hagi tan altes cotes de misèria i de tristor en el món. Per altra banda, sé que això pot ser considerat impossible, però en el món hi ha infinitis herois desconeguts que opten per aquest model de vida i busquen una felicitat que jo considero més profunda i real. Potser el que és més ètic és, precisament, ser immoral.

Jaume Balmes
Institut

Crítica al reduccionisme i al dogma de la ciència

Accésit de Reflexió filosòfica - Batxillerat

LLUÍS SOLSONA

2n Batxillerat A

Durant gran part de la història de la humanitat s'ha perseguit a tot aquell que ha posat en dubte els dogmes religiosos imperants en les diferents cultures i ha tingut la intenció de veure-ho tot des d'un punt de vista més racional. Actualment ens trobem en una situació semblant. És evident que s'ha de tenir en compte el context sociocultural actual: el que abans suposava una condemna a mort, ara no és més que una mirada amb sorna o una petita burla. Tot i això, penso que, en una part de la societat, s'ha creat una actitud burlesca envers els que tracten d'entendre la realitat per altres mitjans que no siguin la ciència. Amb això, m'agradaria aclarir, no pretenc en cap moment criticar el coneixement científic ni la validesa del mètode científic com a eina per adquirir coneixement. El que no comparteixo és el fet que només es tingui en compte la ciència a l'hora de crear-nos una imatge del món.

Tractant de trobar quines són les raons que fan que una persona avui en dia adopti una postura reduccionista, es pot trobar una explicació convincent: tot ésser humà té com a prioritat principal l'obtenció de felicitat, i això s'aconsegueix a partir d'interaccions amb el món material, com serien un bon dinar o un bany amb aigua calenta. L'ésser humà, està tan fortament unit a tot el que és material que no pot evitar donar-li una gran importància en la seva vida. A més de tot això, mitjançant l'estudi d'aquest món material ha arribat a un punt que pot fer prediccions precises dels esdeveniments que succeiran a continuació, prediccions d'una fiabilitat absoluta.

L'ésser humà necessita, en conjunt, tenir alguna cosa a la qual agafar-se, i veient la seguretat que transmet el funcionament del món físic, hi aboca tota la seva confiança. Però passar d'això, a limitar-se a creure que és l'única realitat ho troba una actitud ingènuia.

Deixant de banda la filosofia de Hume que, molt encertadament, ens demostra que es pot dubtar absolutament de tot, penso que, com a mínim, tenim moltes més raons per dubtar del món que ens envol-

ta, el món físic, que del món que ens conforma, que és tot allò que passa per la nostra ment, d'entrada molt més abstracte. Pensant-ho fredament, no podem afirmar que existeixi el món físic, en el sentit que no hem estat mai en contacte íntim amb ell. Tot el que sabem del món físic és una aproximació de les impressions que rebem, però aquestes impressions són fenòmens exclusivament mentals. Tota la informació que tenim d'un objecte extern: forma, color, textura, en el moment que la captem, ja és un fenomen mental, mentre que mai podrem ser conscients de l'essència material de l'objecte. Amb això no nego l'existència de la matèria, només tracto d'establir un ordre d'importància entre les realitats que creiem conèixer, i considero que sense una realitat més abstracta (la substància pensant de Descartes), no podem ni concebre, en les condicions en les quals ens trobem, l'existència del món exterior.

Un contraargument molt comú consisteix a considerar que tot el que pensem no són més que il·lusions produïdes pel funcionament del cos, però, si així fos, el que captem pels sentits tampoc seria res per sí mateix, i per tant, estaríem basant tot el nostre coneixement en alguna cosa que no existeix, el que resulta bastant contradictori.

També es pot enfocar el problema d'una altra manera, i dir que som una cosa equivalent a un ordinador, que entén el món com ho podríria fer un ordinador a partir de la informació que rep, com sosté el funcionalisme, de manera que la ment no és més que un conjunt de neurones fent moltes connexions.

Per aquest camí, per tant, s'arriba a un punt mort on ja no es pot fer res més que repetir arguments, però, personalment, em costa molt acceptar que es pugui negar tan fàcilment la pròpia consciència com una realitat objectiva essencialment independent a la matèria. Un somni. És la millor manera d'intentar fer entendre aquest punt de vista. Un d'aquells somnis en el qual un es desverga amb el cor batent molt acceleradament i amb llàgrimes als ulls. Tot això es pot explicar, de fet, com un conjunt de connexions entre les neurones, però vist subjectivament, tot el que s'ha viscut en aquell somni, carregat d'emotivitat i de sensacions, tot allò es pot reduir a àtoms? En quina part del conjunt d'àtoms que forma el cervell ho podem trobar? Desgraciadament el mètode científic no ens permet demostrar res en aquest cas, a favor de qualsevol de les postures.

En conclusió, la postura reduccionista és molt més pràctica, ja que del món físic en podem obtenir molts coneixements clars gràcies al mètode científic, cosa que fa que un no senti tant vertigen quan s'ha d'enfrontar a la realitat, però defenso fermament que reflexionant-hi, la intuïció ens porta inequívocament a ser conscients d'un altre pla, no menys real, però molt més difícil de captar i comprendre, sense

el qual no hi hauria persones tenint una experiència subjectiva dins dels cossos dels humans, cosa que faria que aquests fossin realment màquines.

Concurs de fotografia matemàtica

Sector professorat

Sectors a la fresca

Primer premi de fotografia matemàtica - Sector professorat
ALBERT DAVÍ

Jaume Balmes
Institut

Concurs de Disseny Gràfic

Institut
Jaume
Balmes
**AGENDA
ESCOLAR**
**CURS
2011
2012**

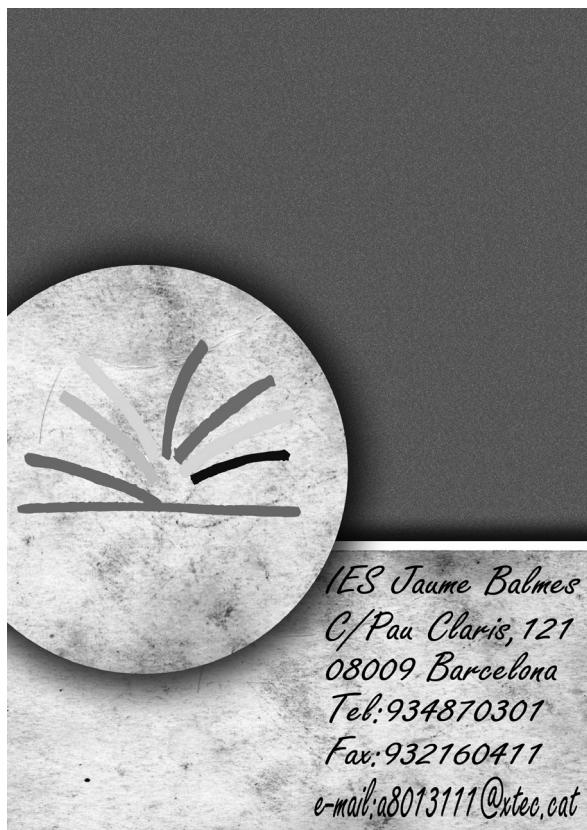

Agenda escolar 2011-2012

Primer premi de Disseny gràfic

ÁLVARO PERIS

2n Batxillerat

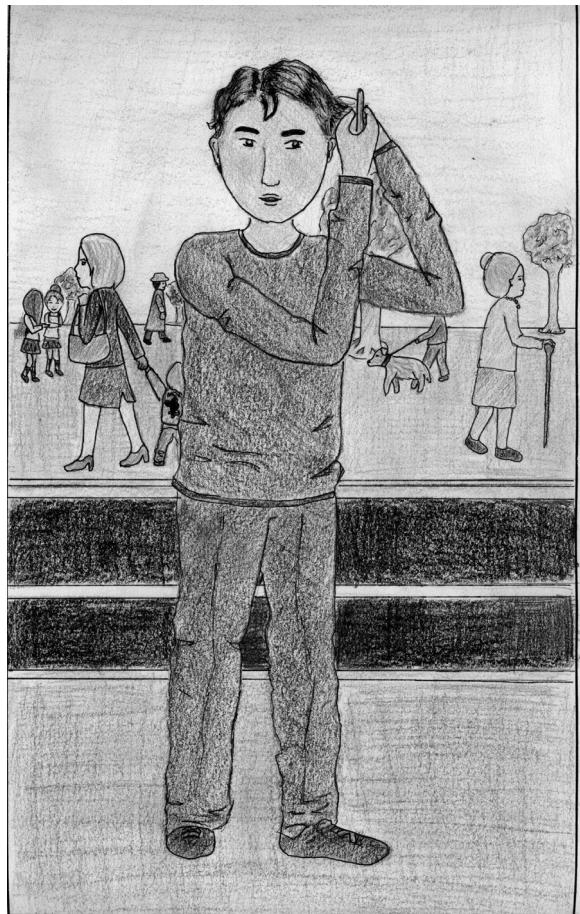

Jaume Balmes
Institut

IES Jaume Balmes
C/Pau Claris, 121
08009 Barcelona
Tel: 934870301
Fax: 932160411
e-mail: a8013111@xtec.cat

II Concurs interdisciplinar Llengua catalana i castellana i Visual i plàstica (CONLLEVIS)

Nadal 2010

Modalitat Llengua catalana

Primer premi II Concurs interdisciplinari - 1r Cicle d'ESO

ANDREA ALBERT

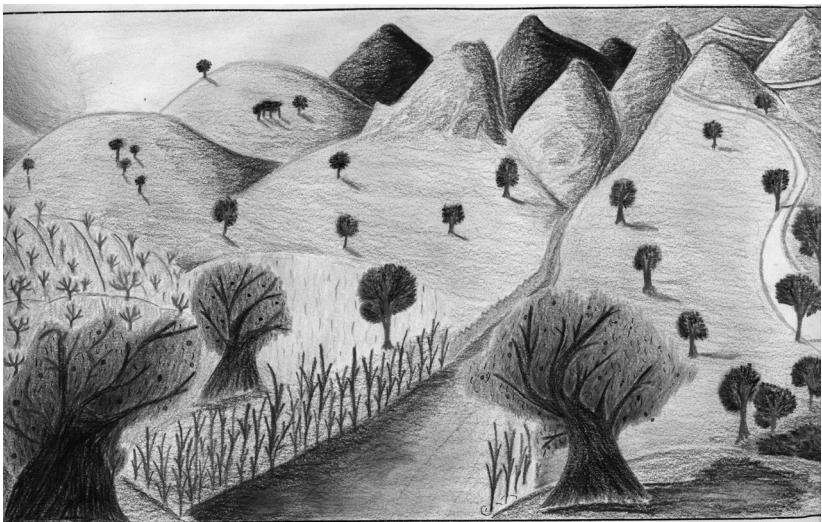
2n ESO B

Retrat d'en Quimet

Tenia els cabells com un bosc, plantats damunt del cap rodonet.. Lluents com xarol. Se'ls pentinava a cops de pinta i a cada cop de pinta se'ls allisava amb l'altra mà.. Quan no tenia pinta se'ls pentinava amb els dits de la mà ben oberts, de pressa, de pressa, com si una mà empaïtés l'altra. Si no se'ls pentinava li queia un ble damunt del front, que tenia ample i una mica baix.. Les celles eren espesses, negres com els cabells, damunt d'uns ulls menuts i lluents de ratolí. Les vores dels ulls sempre les tenia humides, com una mica untades, i li feia molt bonic. El nas no era ni massa ample ni massa estret , ni tirant amunt, que no m'hauria agradat gens. Les galtes eren plenes, rosades a l'estiu, vermelles a l'hivern, amb una orella a banda i banda una mica desenganxada de la part de dalt. I els llavis els tenia sempre encesos i eren grossets; el de baix sortit enfora. Quan no parlava o reia, se li veia la cadeneta de les dents, ben posades a cada forat de geniva. Tenia el coll sense nervis. I al nas, que com he dit no era ni massa ample ni massa estret, hi tenia, a cada forat, un enreixadet de pèls per aturar el fred i les polsegueres. Només, darrere de les cames, més aviat primes, les venes se li inflaven com serps. Tot el cos era llarg i rodó on calia. La post del pit alta, les anques estretes. El peu llarg i prim amb la volta una mica aplanada i si caminava descalç picava de talons. Era bastant ben fet i li ho vaig dir, i va voltar a poc a poc i em va preguntar, ¿et sembla?

Jaume Balmes
Institut

(Mercè Rodoreda, La plaça del Diamant)

Modalitat Llengua castellana

Primer premi II Concurs interdisciplinar - 1r Cicle d'ESO

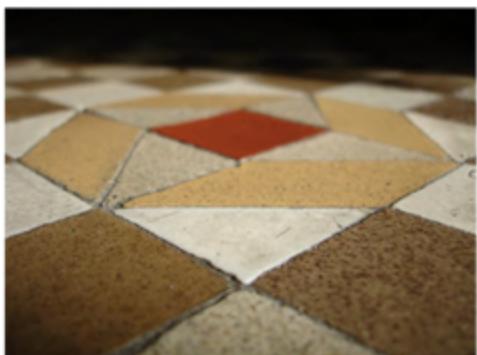
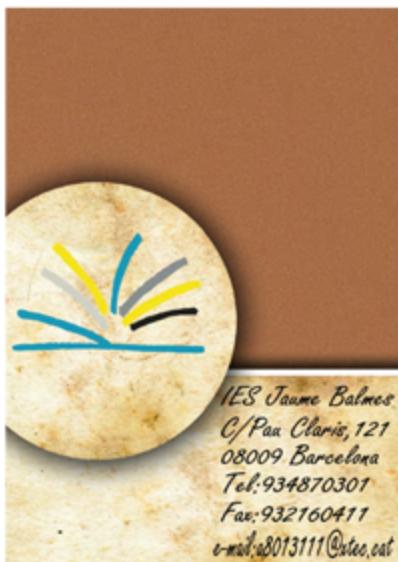
GERARD TORRES

2n ESO C

A lo lejos, una torrentera rojiza rasga los montes; la torrentera se ensancha y forma un barranco; el barranco se abre y forma una amena cañada. Refulge en la campiña el sol de agosto. Resalta, al frente, en el azul intenso, el perfil hosco de las Lometas; los altozanos hinchan sus lomos; bajan las laderas en suave enarcadura hasta las viñas. Y apelotonados, dispersos, recogidos en los barrancos, resaltantes en las cumbres, los pinos asientan sobre la tierra negruzca la verdosa mancha de sus copas rotundas. La luz pone vivo claror en los resaltos; las hondonadas quedan en penumbras; un haz de rayos, que resbala por una cima, hiende los aires en franja luminosa, corre en diagonal por un terreno, llega a esclarecer un bosquecillo. Una senda blanca serpentea entre las peñas, se pierde tras los pinos, surge, se esconde, desaparece en las alturas. Aparecen, acá y allá, solitarios, cenicientos, los olivos; las manchas amarillentas de los rastrojos contrastan con la verdura de los pámpanos.

Jaume Balmes
Institut

JOSÉ MARTÍNEZ RUIZ, "AZORÍN"

Institut Jaume Balmes

**Consorci d'Educació
de Barcelona**
Generalitat de Catalunya
Ajuntament de Barcelona